СВОБОДА

Пам'ятаймо про Україну!

Видає Український Народний Союз — SVOBODA — Published by the Ukrainian National Association

ЦІНА $1.00 РАЗ НА ТИЖДЕНЬ ONCE A WEEK PRICE $1.00

РІК CXIV П'ЯТНИЦЯ, 2 ЛЮТОГО 2007 РОКУ ЧИСЛО 5 VOL. CXIV FRIDAY, FEBRUARY 2, 2007 No. 5

В Україні відзначили річницю бою під Крутами

Під час акції пам'яті Героїв Крут біля залізничної станції Крути (Чернігівська обл.) 29 січня 2007 р. Фото УНІАН

КИЇВ. — Президент України вважає, що подвиг Героїв Крут є взірцем патріотизму. На цьому Віктор Ющенко наголосив 29 січня у своєму зверненні до співвітчизників з нагоди Дня пам'яті Героїв Крут.

В Україні вшановують пам'ять загиблих у бою під Крутами, які „рішуче відстоювали право Українського народу жити у власній державі. 89 років тому молоді захисники щойно поосталої Української Народної Республіки власною кров'ю вписали нову героїчну сторінку в історію українських визвольних змагань", – йдеться у зверненні Президента.

Віктор Ющенко наголосив, що трагедія Крут „має бути пересторогою нам, нинішнім і майбутнім провідникам української нації, повинна навчити мудрости, консолідованости та виваженості у рішеннях та діях". 89 років тому – 1918 року поблизу залізничної станції Крути українські вояки вступили в бій з Червоною армією під командуванням Муравйова, що йшла на Київ. Крути обороняли юнкери Юнацької військової школи та козаки під командуванням сотника Аверкія Гончаренка.

В ніч на 27 січня Муравйов висунув свої вимоги: „Підготуватися до зустрічі переможної Червоної армії, приготувати обід. Незрілість юнкерів вибачаю, а офіцерів все одно розстріляю".

Вранці 29 січня на підступах до Крутів з'явилося шеститисячне військо, яке складали російські вояки, балтійські моряки і червоноґвардійці з Москви та Брянська. Захисників станції налічувалося до 520 вояків.

Під час віча пам'яті Героїв Крут на Аскольдовій могилі в Києві у понеділок, 29 січня 2007 р. Фото УНІАН

Тарас Кузьо: „Тривають внутрішні війни між Секретаріятом Президента та урядом"

ВАШІНҐТОН. – Про те, як події політичного життя в Україні можуть позначитися на взаєминах України зі світом, Андрій Годованець з „Голосу Америки" 25 січня розмовляв з професором Університету Дж. Вашінґтона Тарасом Кузьом.

– Як Ви оцінюєте намагання більшости парляментарів вкоротити повноваження Президента, ухваливши Закон про Кабінет міністрів?

– З одного боку, цей закон є позитивним кроком. Бо коли главою держави був Леонід Кучма, він завжди ветував цей закон, який є дуже потрібним для розширення демократії в Україні. Але з другого боку – зміст закону і шлях його прийняття не відповідає конституційним та демократичним нормам в Україні. І це, на жаль, неґативний показник тих подій, які зараз відбуваються в Україні.

Слід врахувати, що уряд Віктора Януковича є при владі лише п'ять місяців, а попереду ще 50 місяців. Тому я дуже стривожений тим, як буде виглядати Україна через чотири роки.

– Як Ви оцінюєте відповідь В. Ющенка та Секретаріяту Президента опонентам, які зазіхають на його президентські повноваження?

– Найголовніша проблема в тому, що такої відповіді немає. Ви знаєте, що було припинено фінансування Міністерства закордонних справ України. Чому радники Президента негайно йому про це не повідомили? Чому Президент не виступив на усіх каналах телебачення і не присоромив таких дій уряду? Це ж шкодить міжнародному образові України. Я гадаю, що народ підтримав би Президента, і це

(Закінчення на стор. 3)

Україна може перетворитися на сховище шкідливих відходів

КИЇВ. – 31 січня спеціяльний доповідач ООН з питання про токсичні відходи Океччукву Ібеану закликав владу України не допустити перетворення країни на звалище токсичних відходів з сусідніх держав. Про це він заявив на пресконференції в Києві, підбиваючи підсумки своєї візити в Україну. Зокрема він заявив, що Україна має серйозні проблеми у сфері охорони довкілля, які викликані наявністю на території країни великої кількости небезпечних хемічних речовин і токсичних відходів, що залишилися в спадок з радянських часів, і поповнюються зараз незаконним ввезенням відходів з сусідніх держав.

Ібеану повідомив, що на території України є величезна кількість токсичних і небезпечних продуктів і відходів, отриманих в спадок від могутнього радянського промислового комплексу. Зокрема українцям дісталися чималі запаси вже заборонених пестицидів.

„Під час візити я детальніше спробував розібратися з двома такими випадками, які стосуються преміксу в Закарпатті і кислої смоли у Львівській області. Але я думаю, що це, на жаль, не всі випадки незаконного ввезення токсичних відходів", – заявив Ібеану. Він додав, що проблема існує, і є деякі підстави вважати, що ця ситуація частково викликана близьким сусідством України з країнами, які вступили в Европейський союз, де існують суворі правила поведінки з токсичними відходами. „Ці два перевірені випадки свідчать про термінову необхідність забезпечити контролю на кордоні і скласти чіткий перелік матеріялів і товарів, які можна імпортувати в країну", – заявив спецпредставник ООН. Він закликав українську владу відкрито говорити з населенням про ситуацію, що склалася, і виконувати свої міжнародні зобов`язання щодо вилучення з обігу всіх небезпечних хемічних речовин, а також вживати заходів для того, щоб усі хемікати вироблялися, використо-

(Закінчення на стор. 3)

УКРАЇНА ЗА ТИЖДЕНЬ

Президент В. Ющенко прийняв відставку Бориса Тарасюка

КИЇВ. — Міністер закордонних справ України Борис Тарасюк повідомив 30 січня, що Президент Віктор Ющенко прийняв його відставку. Своє рішення залишити посаду Б. Тарасюк пояснив неспроможністю нормально виконувати свої функції і керувати міністерством через тиск з боку керівників уряду, в тому числі фінансовий. Міністер також висловив розчарування відсутністю рішення Шевченківського районного суду Києва, який мав винести ухвалу щодо леґітимности його відставки, за яку проголосувала Верховна Рада. Протягом останніх тижнів Б. Тарасюка не пускали на засідання Кабінету міністрів, а міністер фінансів - перший віцепрем'єр Микола Азаров відмовлявся фінансувати діяльність міністерства і дипломатичних установ України за кордоном, доки Б. Тарасюк не залишить посаду. Сам міністер назвав такі дії „розправою" над МЗС, яка зашкодила образові України в цілому. Раніше Президент В. Ющенко наполягав, що Б. Тарасюк, який залишив за собою посаду в уряді В. Януковича, перебуває там за „президентською квотою" і не може бути відісланий у відставку рішенням парляменту. Леґітимність постанови Верховної Ради також розглядав суд, але після чергового перенесення слухання справи міністер назвав це затягуванням рішення, а дії уряду оцінив як антиконституційні.

У Ю. Тимошенко виникла незвичайна ситуація

КИЇВ. — Єдиним союзником Бльоку Юлії Тимошенко у всіх перетвореннях в Україні залишається тільки український народ, заявила провідниця БЮТ Ю. Тимошенко 30 січня, виступаючи на Всеукраїнському форумі депутатів місцевих рад, обраних за виборчим списком БЮТ. „Сьогодні нам потрібно сказати одне свідоме слово: „Досить!", покластися на свої політичні сили і зробити так, щоб народ України зміг покластися на нас" - сказала Ю. Тимошенко. Провідниця опозиції вважає, що БЮТ є сильною і самодостатньою політичною силою. „Нам не потрібно нікого тягнути за руки, щоб сідати за стіл переговорів і формувати спільну політику. - додала вона. – Нашим головним союзником у всіх перетвореннях в Україні залишається лише народ України. І залишімо ілюзії, що комусь з політиканів потрібні боротьба з корупцією, глибоке реформування суспільного життя, чесні та прозорі процедури влади, окрім нашої політичної сили" - сказала Ю. Тимошенко.

О. Мороз опублікував закон про Кабінет міністрів

КИЇВ. — Голова Верховної Ради Олександер Мороз 29 січня оприлюднив закон про Кабінет міністрів на офіційному сайті Верховної Ради, але чинности закон не набув. У повідомленні пресслужби парляменту зазначено, що закон стане чинним від дня його опублікування в установленому порядку — в газетах „Голос України" і „Урядовий кур'єр". Як мовиться в повідомленні, таким чином „відбувся передбачений Конституцією України юридичний факт, що передує завершенню процедури набрання чинности цим Законом". На сайті Верховної Ради вказано, що публікації на ньому мають „інформаційний характер і не є офіційним друкованим виданням". 29 січня Президент назвав передумовою проведення круглого столу з представниками уряду та коаліції остаточно опрацьований та юридично бездоганний закон про Кабінет міністрів. Тим часом парлямент розробляє законопроєкт про внесення змін до закону про Кабмін, заявив голова Верховної Ради О. Мороз. З цього законопроєкту вилучені положення, що суперечать Конституції України. Зокрема в документі немає норми щодо висунення коаліцією кандидатури прем'єра і міністрів оборони та закордонних справ. Голова ВР наголосив, що для ухвалення цього законопроєкту треба, щоб наявний закон про Кабмін набув чинности. ВР подолала вето Президента на Закон „Про Кабінет Міністрів України" 12 січня. Через тиждень Віктор Ющенко ще раз ветував цей закон, пояснивши, що поданий на підпис документ відрізняється від тексту, який ухвалив парлямент. Мукачівський міський суд заборонив голові ВР підписувати закон. А Генеральний прокурор Олександер Медведько оскаржив це рішення в апеляційному суді Закарпатської области.

В. Янукович перебував з візитою у Львові

ЛЬВІВ. — Перебуваючи з візитою у Львові, прем'єр України Віктор Янукович визнав необхідність подальшого вдосконалення положень Конституції. Про це він заявив, виступаючи 30 січня на зустрічі з представниками інтеліґенції Львівської области у Палаці Потоцьких. „Ми вважаємо, що вдосконалення Конституції, тієї, яку ми зараз маємо, це процес, який ми проходитимемо найближчими роками", - сказав він. При цьому В. Янукович зазначив, що, говорячи „ми вважаємо", він має на увазі Президента України Віктора Ющенка, голову Верховної Ради України Олександра Мороза, народних депутатів, а також інші гілки влади. „Сьогодні ще важко дати оцінку, які помилки були допущені при змінах Конституції в рамках політреформи. Безумовно, як то кажуть, з першого разу влучити в десятку неможливо. Ми вже зараз відчуваємо, що є недоліки". Разом з тим, прем'єр зазначив, що та система управління, яка виникла після проведення політреформи, є найефективнішою, оскільки дозволяє ефективно співробітничати урядові і парляментові, розробляти державні програми, а також приймати необхідні для них закони. В. Янукович підкреслив, що в даній системі Президентові відведене належне місце. „Ця система державного управління є найефективнішою, і це визнається світовим досвідом. І цей досвід підтверджує, що така система є стабільною, передбачуваною і в такій системі кожна людина і громадянин мають можливість побачити той шлях, яким іде розвиток країни", - сказав він. Крім того, В. Янукович запропонував ветеранам Великої Вітчизняної війни та Української Повстанської Армії сісти за стіл переговорів. В. Янукович наголосив, що його позиція залишається незмінною: він не хоче, щоб в Україні людей ділили „на добрих і поганих, і щоб це позначалося на житті наступних поколінь". Тому прем'єр виступає за те, щоб ветерани сіли за стіл переговорів, поки не буде вирішено питання. „Штовхати нові покоління на цей розбрід не можна – я проти цього", - наголосив В. Янукович, додавши, що не можна допускати нічого, що шкодитиме процесові примирення. У Львівській обласній адміністрації Віктор Янукович провів нараду стосовно ситуації в області.

Ю. Луценко не має наміру очолювати жодну партію

КИЇВ. — За словами Юрія Луценка, йому пропонували очолити „серйозні" партії, в тому числі з представництвом у парляменті. Але це би призвело до нового витка протистояння, – зазначив він 27 січня на прес-конференції в Тернополі. За словами політика, якби він очолив „Нашу Україну", це неминуче призвело б до розмов з БЮТ з позиції старих образ. А якби він пішов в іншу партію, то, на думку Ю. Луценка, мав би відразу двох, „які ображаються, що я вибрав не їх, а третю політичну силу. Тому я вирішив створити громадянську організацію, яка не претендує на ролю партії, а вимагає від політиків об'єднатися, бо вони ж це все обіцяли перед виборами", – пояснив свою позицію Ю. Луценко. Він нагадав, що „і Олександер Мороз, і Юлія Тимошенко, і Роман Петрович клялися поступитися амбіціями і посадами заради майбутнього України". Оскільки цього не сталося, тепер треба вийти на Майдан і змусити цих політиків вчинити так, як вони обіцяли. 23 січня Ю. Луценко розпочав туру Україною для створення організаційних комітетів ініційованого ним громадського руху „Народна самооборона".

В. Ющенко похвалив уряд В. Януковича

КИЇВ. — Президент України В. Ющенко вітає пляни уряду забезпечити вступ України у Світову організацію торгівлі в першому півріччі цього року, повідомила 29 січня прес-секретар глави держави Ірина Ваннікова. Говорячи про підсумки Світового економічного форуму в Давосі, вона зазначила, що Президент підтримує будь-які ініціятиви уряду, спрямовані на збільшення економічного потенціялу України і її міжнародної ваги. „Саме тому глава держави висловлює солідарність у прагненні Кабінету міністрів підсилити економічний розвиток України шляхом швидкого вступу у Світову організацію торгівлі і поліпшенні її (України) транзитних можливостей", - сказала прес-секретар Президента. Для досягнення мети - вступу України у СОТ в першому півріччі цього року - необхідно об'єднати зусилля Кабінету міністрів, Верховної Ради і Секретаріяту Президента. Президент переконаний, що Україна повинна пройти цей шлях без штучних перешкод і конфліктів. „Крім того, ріст транзитного потенціялу України посилить її енерґетичну безпеку, зробить більш динамічними взаємини з Европейським Союзом, Росією і країнами Каспійського реґіону", - сказала прес-секретар. Також, за її словами, Президент задоволений плянами уряду активізувати працю над проєктами з модернізації нафтових і газотранспортних систем, розпочати пряме використання нафтопроводу „Одеса-Броди". 26 січня в Давосі прем'єр-міністр України В. Янукович заявив, що на шляху вступу у Світову організацію торгівлі Україні залишилося вирішити три питання, і це може відбутися в першому півріччі цього року. Глава уряду зазначив, що Україні залишилося вреґулювати питання щодо взаємин з США, дотацій для аґропромислового комплексу і вреґулювання „так званого боргу Киргизії".

В. Янукович розповів, куди прямує Україна

ДАВОС, Швайцарія. — Невід'ємною складовою европейського вибору України є розвиток всебічних, дружніх і взаємовигідних взаємин з Росією. Таку заяву 26 січня зробив прем'єр-міністер України Віктор Янукович під час виступу на інтерактивній конференції у Давосі „ Куди прямує Україна". „Ми і наші російські партнери виходимо в першу черґу з власних національних інтересів", – сказав В. Янукович. Україна також сповнена рішучости активізувати стратегічне партнерство з США та всією евроатлантичною спільнотою. Прем'єр також ознайомив учасників конференції з плянами на майбутнє: „Ми завершили минулий рік зі зростанням економіки у 7 відсотків і маємо намір підтримувати такі ж стабільно високі темпи зростання в майбутньому", - пояснив голова уряду. „Вірю, що Україна буде осередком стабільности, зростання і процвітання у нашому реґіоні. Цьому служитиме і здійснення европейського вибору України, визначеної стратегічної мети мого уряду у галузі зовнішньої політики. У цьому контексті хочу відверто зазначити, що мені незрозуміло, на чому ґрунтуються час від часу висловлювані сумніви щодо послідовности або навіть і щирости нашої політики стосовно европейського вибору", - відзначив він.

В Европі В. Ющенкові нагадали його обіцянку

СТРАСБУРҐ, Франція. — Генеральний секретар Ради Европи Тері Дейвіс 29 січня називав найбільшим розчаруванням те, що справа про вбивство українського журналіста Георгія Ґонґадзе так і не розкрита. „Минуло вже два роки з того часу, як нові люди в українській владі пообіцяли нам швидко завершити розслідування, але й до цього часу немає жодних вислідів", - сказав він. „Я б сказав, що це найбільше розчарування, і я бачу, що багато людей в Україні також поділяють нашу стурбованість", - додав він. Генсек Ради Европи також наголосив на тому, що тривале розслідування цієї справи дуже неґативно впливає на репутацію України за кордоном. Як відомо, на початку 2005 року виступаючи перед Парляментською Асамблеєю Ради Европи, Президент Віктор Ющенко пообіцяв, що нова українська влада докладе всіх зусиль для якнайшвидшого завершення розслідування справи Г. Ґонґадзе.

За повідомленнями інформаційних аґентств

Американська астронавтка – вперше в Україні

Американська астронавтка Гайдемарі Стефанишин-Пайпер (в центрі) з родичами на Львівському летовищі в понеділок, 29 січня. Фото УНІАН

КИЇВ. — Астронавтка НАСА українського походження Гайдемарі Стефанишин-Пайпер 28 січня прибула в Україну на запрошення українського підприємця та мецената Віктора Пінчука.

Астронавтка повідомила, що В. Пінчук запросив її в Україну як людину, яка могла б стати прикладом для молоді, втім, і без його запрошення вона б все одно приїхала в Україну через рік. У розмові з журналістами американська астронавтка розповіла, що слухала в космосі українську музику і брала з собою маленький український прапор. Після прибуття на летовище „Бориспіль" Г. Пайпер повідомила, що дуже очікує на зустріч з родиною, якої ніколи не бачила, а також хоче побачити село, де народився її батько. Він помер 15 років тому. Вона також зазначила, що з нею в Україну дуже хотів приїхати її 17-річний син, але не зміг, оскільки йому необхідно ходити на заняття. Це її перша візита в Україну і вона відповідала на запитання журналістів українською мовою без допомоги перекладача. В ході візити Г. Стефанишин-Пайпер відвідала Київ, Львів та Львівську область. Зокрема у Львівській області вона відвідла село Новий Яричів, де мешкають її родичі. „Численна рідня зустрічала Гайді в центрі свого селища з короваєм, промовами та патріотичними піснями. А справжній український обід відбуватметься в родині двоюрідної сестри Гайді Марії Бабій, з якою вона раніше листувалася." У вересні 2006 року вона провела 12 днів на міжнародній космічній станції, з них 13 годин 8 хвилин – у відкритому космічному просторі.

Гайдемарі Стефанишин-Пайпер (ліворуч) розмовляє з членами Пласту у Львові, які дарують їй Пластову лелійку, на Львівському летовищі в понеділок, 29 січня 2007 р. Фото УНІАН

ПАРЕ оприлюднила висновки щодо України

СТРАСБУРҐ, Франція. — Окрім чесних виборів, в Україні не виконана жодна з обіцянок Майдану, заявили співдоповідачки Парляментської Асамблеї Ради Европи Гане Северінсен та Ренате Вольвенд.

В оприлюдненому 25 січня інформаційному повідомленні за вислідами їх минулорічної візити в Україну, сучасна політична дійсність в країні демонструє, що крім проведення вільних і прозорих виборів у березні 2006 року обіцянки, які давали на Майдані, щодо чесного та компетентного управління та запровадження принципів верховенства права, не виконані.

Новий Кабінет міністрів переобтяжений урядовцями, які уособлюють відстоювання корупційних підприємницьких-інтересів та виборчі маніпуляції часів минулої президентської кампанії. При цьому співдоповідачки зазначають, що непрозорі коаліційні переговори, які тягнулися впродовж півроку, та позалаштункові торги при створенні „великої коаліції" призвели до того, що виборці не знають, за кого насправді вони голосували.

Співдоповідачки ПАРЕ закликали також до припинення „бойових дій" між Президентом Віктором Ющенком і прем'єрміністром Віктором Януковичем. „Конфронтація, що триває, зводить нанівець сподівання на політичний консенсус, необхідний для прискорення вкрай необхідних Україні реформ", – зазначено в інформаційному повідомленні. Документ визнає в цілому позитивну ролю Універсалу національної єдности як спроби підтримати курс на реформи та евроатлантичну інтеґрацію.

Проте, як сказано, на ділі це лише дало змогу Партії Реґіонів прийти до влади і виконувати владні функції, не надто дотримуючись положень Універсалу.

Українську політичну систему европейські співдоповідачки називають „непередбачуваною", при якій угоди між політичними силами підписують тільки для того, щоб порушити їх наступного ж дня.

Політикуму бракує стратеґії та зацікавлености у реформах, а до держуправління повертаються дискредитовані ще за часів Леоніда Кучми діячі. Усе згадане породжує сумніви у незворотності духу Універсалу та серйозно підриває міжнародну репутацію України як надійного партнера. Цю інформацію оприлюднено за вислідами візити Г. Северінсен та Р. Вольвенд в Україну 9 -12 жовтня 2006 року.

Внутрішні війни...

(Закінчення зі стор. 1)

б змінило ситуацію. На жаль, В. Ющенко завжди погано працював з засобами масової інформації.

– Як це „перетягування владної ковдри" між Президентом і прем'єром може позначитися на взаєминах України з західніми країнами?

– На превеликий жаль, цей вплив буде тільки неґативним, бо европейським державам та таким міжнародним інституціям, як ЕС та НАТО, тепер тяжко виробити стратегію співпраці з Україною, тяжко зрозуміти, хто є при владі, хто міністер закордонних справ, хто керує державою. І ці внутрішні чвари перешкоджають налагодженню закордонної політики України, а це негативно впливає на її міжнародний авторитет.

– А як це може вплинути на взаємини з Росією?

– Я не бачу тут нових проблем. Росії тяжко зрозуміти події, які відбуваються в Україні, адже в них створена така суперпрезидентська система, при якій Державна Дума практично не функціонує як нормальний парлямент. А Україна якраз іде у протилежному напрямку. Для Росії ця ситуація може мати один позитив – те, що внутрішні протиріччя пригальмовують інтеґрацію України у Західний світ.

– Якими бачите подальші взаємини Україна – США?

– За останні два роки президентства Дж. Буша у США виникла політична криза навколо питань Іраку. Вся увага зосереджена в основному на цій проблематиці, тому взаємини з Україною не є пріоритетним питанням.

УНА-УНСО провела XXIII з'їзд

КИЇВ. — Українська національна асамблея (УНА-УНСО) 28 січня заявила, що підтримує створення громадського руху „Народна самооборона", ініційованого колишнім міністром внутрішніх справ, а нині радником Президента Юрієм Луценком.

В оприлюдненій на XXIII з'їзді заяві УНА-УНСО зазначено, що цей рух „мусить стати силою, здатною контролювати владу, а у разі необхідности - замінити її". УНА-УНСО закликала у спеціяльному зверненні до Президента Віктора Ющенка провести всенародний референдум щодо збереження президентсько-парляментської республіки відповідно до Конституції 1996 року.

Голова Київської міської організації УНА-УНСО Ігор Мазур заявив, що, на його думку, тепер у країні відбувається конституційний переворот, внаслідок якого забираються повноваження у Президента, обраного більшістю населення України.

Промовляючи на з'їзді, І. Мазур додав, що уряд, якому передано більшість цих повноважень, не обирався народом. Протистояння між Президентом і урядом триває і далі на тлі невирішености питання про Закон щодо Кабінету міністрів, на який Президент наклав повторне вето.

Україна може...

(Закінчення зі стор. 1)

вувалися або переоблялися при максимальному рискові для людей і навколишнього середовища.

У ході візити в Україну спеціяльний доповідач зустрівся з представниками міністерств з охорони довкілля, внутрішніх справ, охорони здоров`я, юстиції і закордонних справ, а також з депутатами, правозахисниками, представниками неурядових організацій і аґентств ООН. З метою одержати інформацію з перших рук і побачити все своїми очима 22-25 січня Ібеану відвідав Львів, Ужгород, Новий Розділ, Берегове, а також села Велика Бакта, Мужієво і Шом. Саме звідти надійшли сигнали про незаконне ввезення в Україну заборонених токсичних речовин.

Спецдоповідач ООН підготує доповідь про візиту в Україну і представить її на розгляд Ради з прав людини.

За матеріялами УНІАН

АМЕРИКА І СВІТ

Ізраїльські бойові літаки атакували сектор Ґаза

ТЕЛЬ-АВІВ. – У ніч на вівторок, 30 січня, ізраїльська авіація вперше за останні два місяці знову здійснила бойові лети над сектором Ґаза. Удари були спрямовані проти тунелю поблизу прикордонного переходу Карні. Ізраїльські засоби масової інформації повідомили, з посиланням на військових, що радикальні палестинці хотіли переправити через тунель терористів до Ізраїлю. Напередодні молодий палестинський радикал висадив себе в повітря в ізраїльському курортному місті Ейлат. Внаслідок вибуху загинуло три особи. Відповідальність за терористичний напад взяли на себе екстремістські організації „Ісламський джигад", а також „Бригади мучеників Аль-Акси".

А. Луговой не боїться, що його видадуть Лондонові

МОСКВА. – Колишній офіцер КҐБ Андрій Луговой, який був у центрі британського розслідування щодо вбивства Олександра Литвиненка, відкинув як несерйозні повідомлення в пресі, що Лондон може невдовзі зажадати його екстрадиції. Досі він наполегливо спростовував будь-яку причетність до вбивства. 26 січня він відмовився коментувати можливість екстрадиції до Британії чи можливість його обміну на опального російського олігарха Бориса Березовського. Останні звинувачення з Лондону спонукали А. Лугового ще раз заговорити у засобах інформації після тижнів мовчанки. А. Луговой заявив, що він перебуває на відпочинку. Минулого місяця в одній з московських лікарень його перевіряли на радіяційне зараження. Його перебування в лікарні збіглося з прибуттям до Москви британських слідчих, які розслідують убивство О. Литвиненка. Втім, посланці Скотлянд- Ярду таки зустрілися з ним двічі, коли російські офіційні представники допитали його від їхнього імені. А. Луговой і Днитро Ковтун, є основними дійовими особами в британському розслідуванні, оскільки вони зустрічалися з А. Литвиненком в одному з лондонських готелів в день, коли його, як вважають, отруїли полонієм 210. Зараженими полонієм виявилися також вісім співробітників готелю і ще один гість. Аґентство новин Інтерфакс цитує одне з джерел у російській Генеральній прокуратурі, яке заявило, що екстрадиція громадян Росії суперечить її Конституції.

Американцям дозволено вбивати іранських аґентів в Іраку

ВАШІНҐТОН. – Уряд США дозволив американським воякам знищувати і брати в полон аґентів іранських спецслужб в Іраку, пише газета „Вашінґтон Пост" 26 січня. Це стосується і на співробітників „Корпусу стражів ісламської революції" та іранських аґентів розвідки в Іраку, і не стосується іранських дипломатів і мирних жителів. Як повідомляє газета, з посиланням на уряд США і служби боротьби з тероризмом, рішення Уряду Джорджа Буша „є частиною нової стратегії, ціль якої - послабити вплив Ірану в реґіоні і змусити Теґран відмовитися від ядерної програми". За інформацією газети, останнім часом американське командування проводить в Іраку політику „арешту і наступного звільнення" щодо іранських аґентів. Метою цієї політики є, з одного боку, залякування іранської сторони, а з іншого боку - запобігання ескаляції насильства в країні. Раніше в цьому місяці американські військовослужбовці ввірвалися в представництво Ірану в Ербілі (Курдистан) і затримали шістьох його співробітників. Американці, розброївши охоронців, вилучили комп'ютери і документацію. Нагадаємо, що 15 січня в Ірак прибув новий контингент військ США в складі чотирьох тисяч військовослужбовців, повідомив командуючий американськими силами в цій країні генерал Джордж Кейсі. Дії Дж. Буша щодо збільшення американського контингенту в Іраку засудили міністерства закордонних справ Італії і Росії.

Росія по-своєму розуміє непоширення ядерної зброї

МОСКВА. – Росія вважає, що санкції США проти російських компаній, що постачають системи протиповітряної оборони (ППО) до Ірану – необґрунтовані. Таку заяву 27 січня зробив керівник Міністерства закордонних справ Росії Сергій Лавров. Він наголосив, що постачання такого озброєння, як системи протиповітряної оборони, не порушують режиму непоширення ядерної зброї.

Делеґація Конґресу США відвідала Афганістан

ВАШІНҐТОН. – 27 січня Афганістан відвідала делеґація Конґресу США, яку очолювала голова Палати Представників Ненсі Пелосі. Конґресмени побували на американській воєнній базі Баграм. Ненсі Пелосі зустрілась зі своїми земляками, військовиками штату Каліфорнія. Крім того, під час візити вона провела переговори з президентом Афганістану Гамідом Карзаєм. 27 січня делеґація Конґресу США відвідала Ісламабад, де зустрілась з керівником цієї держави Первезом Мушарафом. Сторони обговорили питання боротьби з тероризмом і ситуацію в прикордонних з Афганістаном районах Пакистану.

В уряді Ізраїлю – перший мусульманин

ЄРУСАЛИМ. – В Ізраїлі вперше членом уряду став мусульманин Галеба Маджадела, – 28 січня повідомили асоби масової інформації. Представника ізраїльських арабів, призначили міністром без портфеля в кабінеті прем'єр-міністра Еґуда Ольмерта. Араби складають близько 20 відсотків населення Ізраїлю. Вони нерідко заявляють про те, що влада ставиться до них, як до „громадян другого сорту".

Суд був несправедливим

ТРІПОЛІ, Лібія. – Лібія не стратить п'ятьох засуджених до смерти болгарських медпрацівників, – заявив 29 січня син керівника країни Муамара аль-Кадафі Сайф аль-Іслам. У грудні минулого року п'ятьох медсестер та палестинського лікаря засудили на смерть за звинуваченням у зараженні ВІЛ майже пів тисячі лівійських дітей. Понад пів сотні цих дітей уже померли від СНІДу. За словами сина лівійського керівника, суд над медсестрами був несправедливим, тому їх потрібно звільнити в обмін на грошову компенсацію родинам потерпілих. Він зазначив, що вже повідомив про свою ініціятиву посадовцям Болгарії та Евросоюзу, які наполягають на невинності підсудних. Деталі пропозиції сина керівника Лівії наразі не відомі. Сайф аль-Іслам аль-Кадафі, один з синів фактичного керівника Лівії полковника Муамара аль-Кадафі і керівник офіційного лівійського доброчинного фонду, час від часу виконує дипломатичні чи пропаґандистські завдання свого батька.

У США померла найстаріша жителька плянети

ГАРТФОРД, Кон. – Найстаріша жителька плянети, за версією Книги рекордів Ґінеса, американка Ема Фауст Тілман померла у віці 114 років, повідомило в понеділок, 29 січня, інформаційне аґентство „Асошіейтед Прес". Е. Тілман померла в будинку для старих у штаті Конектикат, в оточенні родичів. Титул найстаршого довгожителя перейшов до жінки 24 січня, коли помер 115-річний Еміліяно Меркадо дель Торо з Пуерто-Ріко. Е.Тілман не потребувала сторонньої допомоги до 110 років.

Арешт росіянина, який хотів продати уран

ТБІЛІСІ, ГРУЗІЯ. – 24 січня Грузія оприлюднила подробиці арешту росіянина, якого звинувачують, що він намагався продати невелику кількість урану, придатного для зброї. Підозрюваного заарештували у Тбілісі минулого літа у висліді підпільної акції з участю американських аґентів. Грузинський міністер внутрішніх справ Вано Мерабішвілі сказав, що росіянин був заарештований у Тбілісі, коли продавав 100 грамів високозбагаченого урану грузинському аґентові, який видавав себе за чужоземного покупця. За повідомленнями, чоловік назвав той уран лише зразком більшої кількости урану, готового на продаж. Зразок передали американським аґентам; його перевірили в американському департаменті енерґетики, підтвердивши, що уран достатньо збагачений, щоб використовувати його для виробництва атомної зброї. В. Мерабішвілі каже, що Грузія пропонувала Росії передати деталі справи, але з Росії ніхто не приїхав, щоб допитати заарештованого. Він назвав це гідним подиву, бо в Росії є бойовики, готові заплатити великі гроші за таку зброю. Аґенція ООН з атомної енерґетики каже, що подібні випадки викликають стурбованість загрозою застосування саморобної атомної зброї. Ще не відомо, як повідомлення Тбілісі вплине на взаємини з Росією.

У Давосі відбувся Всесвітній економічний форум

ДАВОС, Швайцарія. – Промовою канцлера Німеччини Аннджели Меркель 24 січня відкрився щорічний Всесвітній економічний форум, який тривав п'ять днів. Протягом п'яти днів форуму у швайцарському курортному містечку мешкала велика кількість гостей – майже дві з половиною тисячі. В тому числі глави держав і урядів з 24 країн, а також близько дев'ятисот керівників великих міжнародних концернів, відомих політиків, підприємців, представників науки, ЗМІ, громадських діячів. Від України форум відвідав прем'єр-міністер Віктор Янукович і перший заступник голови Секретаріяту Президента Арсеній Яценюк. У центрі уваги форуму – проблема ґльобального потепління. Серед інших тем – ізраїльсько-палестинський конфлікт, майбутнє Іраку і питання ґльобальних постачань енерґоресурсів. Серед головних економічних тем форуму – ціни на світовому ринку нафти, а також економічний бум в Азії.

Опра Вінфрі – найбагатша жінка розвагового підприємництва

ЛОНДОН. – Ведуча власної програми на американському телебаченні Опра Вінфрі була названа журналом „Forbes" найбагатшою жінкою розвагового підприємництва. За останніми оцінками журналу, оприлюднених 20 січня, у першу десятку, окрім Опри, увійшла також: на другому місці письменниця Дж.К.Равлінґ, авторка книжок про Гарі Потера, американка Марта Стюарт, авторка книжок про куховарство та стиль життя і поп-співачка Мадонна. Опра Вінфрі призбирала багатство у півтора мільярди долярів, тоді як Дж. Равлінг має приблизно мільярд. Журнал пише, що для того, аби скласти список з 21 найбагатшої жінки, було ретельно вивчено масу необхідного матеріялу, що стосувався телебачення, музики, кіноіндустрії та видавництва. Але до списку не потрапили такі постаті, як Барбра Стрейзенд, та такі старші актриси, як Елізабет Тейлор. Найбагатшою актрисою у списку стала Джулія Робертс, чиї статки оцінюються у 140 мільйонів долярів. За нею ідуть Дженіфер Лопез та Дженіфер Аністон – їх обох журнал оцінює у 110 мільйонів долярів.

Телебачення показало Фіделя Кастро

ГАВАНА, Куба. — 30 січня в етері кубинського телебачення був показаний репортаж про зустріч Фіделя Кастра з президентом Венесуелі Уго Чавесом. Десятихвилинний сюжет став першим за останні три місяці, у якому фіґурує хворий кубинський провідник. Репортаж був знятий у Гавані 29 січня. На кадрах команданте виглядає набагато краще, ніж під час своєї попередньої телевізійної появи. В ході зустрічі 80-річний Ф. Кастро заявив У. Чавесові, що „битва за його здоров`я ще далеко не програна". У відповідь президент Венесуели, обіНявши команданте, запевнив, що „цю битву ніколи не буде програно". 1 липня 2006 року Ф. Кастро переніс важку операцію на кишечнику. Після цього йому довелося тимчасово делеґувати всі повноваження своєму молодшому братові Раулеві. У пресі періодично циркулювали чутки про серйозне погіршення здоров'я кубинського провідника, проте вони постійно спростовувалися владою Куби. У. Чавес, який є другом команданте, приватно відвідує Ф. Кастро в лікарні. В серпні минулого року телебачення Куби передало репортаж про те, як Ф. Кастро і У. Чавес їдять у лікарняній палаті йоґурт.

За матеріялами ЗМІ

НАУКОВЕ ТОВАРИСТВО ім. ШЕВЧЕНКА

Незалежне українське кіно: підсумки 2006 року

2006 року до всеукраїнської кінотеатральної мережі потрапили, вперше за часів новітньої кіноситуації, одразу п'ять вітчизняних художніх фільмів: „Аврора" Оксани Байрак, „Happypeople" Олександра Шапіра, „Штольня" Любомира Кобильчука, „Помаранчеве небо" Саші Кирієнка і „Прорвемось" Івана Кравчишина, три останні з яких, до того ж, повнометражні дебюти. Яким вийшов цей український кінопрорив-2006 у всіх можливих сенсах, як він впливатиме на найближче майбутнє українського кіна, на вітчизняного глядача, який слід залишив в історії українського кінематографа? Це питання розглядає Юрій Шевчук, викладач української мови і культури в Колюмбійському університеті, засновник та директор Українського кіноклюбу в цьому ж університеті.

З точки зору українського національного кінематографа, рік, що минув, виявив кілька повчальних речей, і якщо учасники кінопроцесу чітко усвідомлять їх, то це може стати першим кроком у напрямку відродження кіна.

Перше. Незалежне від держави кіновиробництво не є ґарантією появи продукту, хоча б посереднього за якістю.Так звані фінансово незалежні фільми виявилися естетично залежними від професійного і культурного рівня їхніх творців. Про нього краще змовчати. Вони увиразнюють ще одну причину сучасної кризи українського національного кінематографа. Загальна культурна деґрадація суспільства визначає, не може не визначати, і стан його кінематографа. Всі без винятку фільми, що прийшли до стадії показу, вказують на те, що спритність у пошуках фінансування не означає фільмотворчої майстерности. Від художньої невдачі цих фільмів не порятували ні продюсери з голівудським стажем („Ориндж лав"), ні участь американської зірки (Ерік Робертс у фільмі „Аврора"), ні незалежність від мінкультівських бюрократів, ні, що найголовніше, спеціяльна кіноосвіта. Аналізувати ці фільми з точки зору їхніх переваг і недотягнень немає рації, бо тоді треба пояснювати все те, що комусь колись не пояснили ні в третій клясі середньої школи, ні на третьому курсі університету.

Друге. Хотіти робити фільми, навіть якщо дуже хотіти, на жаль, не означає вміти їх робити. Не врятували реклямні виверти на зразок першого українського бльокбастера чи першого фільму-жахів. Не врятували екзотичні теми на кшталт „кризи розваг", – бо, мовляв, всі інші кризи України вже було вичерпно показано. Не врятували і суспільно резонансні теми помаранчевих подій чи Чорнобиля. Навіть штукарство з англомовними назвами (orANGELove чи Happypeople), замість внести якусь родзинку, радше викликає підозру, що автори цих назв не володіють англійською. Не врятувало аж надто поблажливе ставлення української преси до творців цих фільмів. А щодо окремих (Олександер Шапіро), то не врятувало навіть активне творення міту генія, якого ми, примітивні, не можемо поцінувати. Я зумисне пишу це у минулому часі, а не в узагальненому теперішньому, бо цілком може бути, що кожен з режисерів, які зробили ці фільми, у майбутньому відкриє себе в кіні. Я щиро бажаю кожному з них, щоб саме так і сталося.

> ***Всі без винятку фільми, що прийшли до стадії показу, вказують на те, що спритність у пошуках фінансування не означає фільмотворчої майстерности.***

Нижче буде цілком обґрунтована порада, як це зробити.

Третє. Інша риса, яка, здається мені, єднає ці фільми, – це самоізольованість режисера від українського суспільства з його проблемами, кольорами, запахами, мовою. Тут згадуєш імператив художника, що його озвучив у своїй нобелівській лекції за 2006 рік турок Орган Памук: „Письменник, який замикається у кімнаті і вирушає у подорож до самого себе, з роками відкриє вічний закон літератури: він повинен володіти мистецтвом оповідати власні історії так, наче це історії інших людей, і оповідати історії інших так, наче це його власні історії, бо саме в цьому суть літератури".

Тим часом всі згадані фільми виявляють винятков здатність оповідати так, що за їхніми історіями не можна упізнати ні України, ні українців з українками, якою б мовою вони не розмовляли. Їм часто бракує найпростішої подобизни до правди. Складається враження, що в свідомому, як у королеви „мелодрами" Байрак, „клипмейкерів" Бадоєва та Шапіра чи підсвідомому, як у Кобильчука, Кирієнка чи Кравчишина, прагненні втекти від власної провінційности і меншевартости, автори цих фільмів біжать не в той бік. Вони біжать на схід, до Москви, від власного народу, від скарбу його культури, світосприймання, мови, який лежить під ногами і який жоден з них не годен побачити й оцінити. Автентику, неподібність українського життя, які, аж плачуть, просяться на екран, які чекає і не дочекається побачити український глядач, вони підміняють убогим екранним симулякром російщини чи якоїсь ґротескової постсовєтщини.

Невже хтось з них справді вірить, що глядач, який любить російське, може зацікавитися його бездарною підробкою у вигляді „язика межнаціонального общения" в „Аврорі" чи „Оринджлаві", або казаним на український манір, хоч від того ніяк не менше російським, сленґом героїв „Штольні", або позбавленим усякої фантазії суржиком персонажів „Прорвемось" (попросили б уже краще консультації від популярного на початку 1990-их рок-гурту „Брати Гадюкіни", який геніяльно пародіював суржик у своїх піснях). У Москві й своїх провінціялів з комплексами меншевартости (або мегаломанії, як зворотного її боку) – хоч гать гати. Бігти натомість треба до Києва, а не від нього, до України, а не від неї.

Четверте. У кожному з цих фільмів головна тема оголошена усупереч намірам режисера. Ця тема – криза ідентичности, відсутність власної національної тотожности. Неможливість її існування у прийнятих в інших національних кінематографах формах, включно з мовою –українською мовою, звісно ж. В американському, російському, еспанському, англійському кіні національна ідентичність неомильна, легко впізнавана, органічна. Вона святкується, всіляко озвучується, не питаючися на то дозволу ні в кого. Чого не скажеш про ці українські кінострічки. Ідентифікаційна криза в одних пов'язана з проблемами формування, росту і самоусвідомлення. В інших – з проблемами упередженности, самоізолюванння, неприйняття самого себе і своєї культурної ситуації. Ще в інших ця криза – у нездатності оповідати кіномовою згідно з „вічним законом літератури", як його розуміє Памук. Той самий Орган Памук у юності теж відчував власну неповноту, меншевартість, заздрість до „великої культури Заходу", поза якою йому випало народитися. „Зараз я почуваю щось цілком протилежне тому, що почував у дитинстві і молодості, - пише нобелівський лавреат з літератури за 2006 рік. – Для мене центром світу є Стамбул. Це не тому, що я прожив там все життя, протягом останніх тридцяти п'яти років я оповідав про його вулиці, його мости, його людей, його псів, його будинки, його мечеті, його фонтани, його дивних героїв, його крамниці, його славетних персонажів, його темні місця, його дні і його ночі, перетворюючи їх на частину самого себе, зливаючися з ними".

Хто з українських режисерів, що про них тут мова, може сказати щось подібне про себе? В їхніх фільмах, замість злиття зі своєю культурою, має місце ізольованість від неї, незацікавленість нею, байдужість до неї. Цей вакуум дехто з режисерів по вінця заповнює нікому, крім них самих, не цікавим самомилуванням, нарцисизмом, позою філософоподібного потоку свідомости.

На кінець цієї малооптимістичної аналізи – непрохана порада. Може, у своєму наступному кінопроєкті кожному з цих режисерів варто спробувати себе у ролі продюсера, який би організував фінансування фільму і здійснив непросте творче завдання знайти талановитого режисера, бажано теж із обличчям, повернутим до свого народу, його проблем, життя, мови і світобачення, який би і зняв добрий фільм за знайдені гроші. Як казав герой фільму Білі Вайлдера „Бульвар призахідного сонця" (Sunset Boulevard), „трагедія не в тому, що тобі п'ятдесят літ, а в тому, що ти вдаєш з себе двадцятилітнього". Трагедія не в тім, що хтось не став кінорежисером – трагедія, чи радше фарс, у тім, що „кліп-мейкерство", телевізійна „мило-драма" чи голий непрофесіоналізм намагаються видати себе за кінематограф. Фарс фарсом – от тільки не смішно від нього.

Про автора:

Юрій Шевчук – член НТШ-А. У 1987 році захистив дисертацію (англійська філологія) в Київському Національному університеті ім. Тараса Шевченка. Викладає курс „Українська мова і культура" в Колюмбійському університеті. Створив Клюб українського кіно. Працював в УНІГУ. Перекладач. Має ряд публікацій в наукових збірниках та загальній пресі.

Заява УККА з приводу відставки Б. Тарасюка

Український Конґресовий Комітет Америки (УККА), як найбільша представницька організація української громади США, висловлює своє занепокоєння з приводу відставки Б. Тарасюка з посади міністра закордонних справ України, яке ми розглядаємо як звільнення внаслідок нечесних та антиконституційних методів антикризової коаліції під проводом Віктора Януковича. Міністер Б. Тарасюк проявив себе як здібний керівник та справжній український патріот, який за час свого перебування на пості керівника дипломатичної служби України досяг великих успіхів у справі інтеґрації України у світову громаду, зокрема у справі вступу України у СОТ та у розвитку діялогів між Україною і НАТО, як також і ЕС. Він невтомно посилював євроінтеґраційний курс закордонної політики України, який був обраний народом України та визначений Президентом В. Ющенком.

Українська громада Америки глибоко розчарована тим, що правляча парляментська коаліція на чолі з Прем'єр-міністром В. Януковичем не змогла знайти спільної мови з міністром Б. Тарасюком і продовжує використовувати недемократичні методи, спрямовані на узурпацію власти і зменшення прав Президента України. Надіємось, що наступник Бориса Тарасюка і далі виконуватиме волю української нації та її Президента і скеровуватиме шлях України до Европи та Евро-атлантичної спільноти, таким чином забезпечуючи демократичне та заможне майбутнє України.

Українська громада США тісно співпрацює з численними урядовими структурами України, включно з Міністерством закордонних справ України. Ми щиро дякуємо міністрові Б. Тарасюкові за активну та плодовиту співпрацю та сприяння вирішенню питань, які цікавили українську громаду. Ми прагнемо продовжувати і розширювати нашу співпрацю з дипломатичним корпусом України і надіємось, що наші взаємини з новим головою Міністерства будуть теплі, дружні та конструктивні.

За Крайову Екзекутиву УККА:
Михайло Савків, президент
Марійка Дупляк, екзекутивний секретар

30 січня 2007 р.

ЦИТАТА ТИЖНЯ

„Я здивований тим безладдям, яке останнім часом твориться в нашій державі. Останнім часом так повелося, що рішення суду переглядаються, не виконуються, і починається це, як кажуть у народному прислів'ї, що риба починає псуватися з голови. Така чехарда приводить до того, що люди страждають".

Микола Замковенко,
колишній суддя Печерського суду міста Києва

Чому такий високий поріг до ЕС?

Зовнішня політика незалежної Української держави від самого початку, від часів Л. Кравчука, була, м'яко кажучи, малозрозумілою для світу. Офіційно проголосивши позабльоковий статус, перший президент, не довго думаючи, позбавив країну ядерної зброї, стратегічної і навіть тактичної, та втягнув її, всупереч власному принципові неприєднання, в Співдружність незалежних держав – химерне утворення, вигадане для заспокоєння московської імперської психлогії й подібне до трасовини: досить ступити однією ногою, щоб опинитися засмоктаним по шию. Прибалти знали, звідки там вітер віє, то й обійшлися без СНД, хоч для них, маленьких країн, розривання есесесерівських економічних зв'язків було болючішим, ніж для України. А таки розірвали, бо ті „зв'язки" для національно чутливого вуха подзвонювали як кайдани.

За Л. Кучми почалася довга смуга „двовекторности" – одночасного руху у двох протилежних напрямах: і на Захід, і на Схід. На практиці це означало – ні туди, ні сюди, однак, безвислідне двобічне шарпання мало й добрий бік: було постійним, і таким чином поняття „Захід", „євроінтеґрація" дедалі глибше утверджувалися в ментальності значної частини населення України, тяжко й поволі, але все з більшою очевидністю східній напрямок почав сприйматися як жалюгідне намагання певних політичних сил повернути Україну в „світле минуле", тоді як західній все виразніше означає рух вперед, в майбутнє.

Певна річ, сам Захід не має часу вивчати вельми специфічну українську ментальність, його більше цікавить, чи відбувається трансформування українського суспільства в дусі європейських політичних і моральних цінностей. Те, що українські керівники б'ють себе в груди, впевняючи, що так, відбувається, в розрахунок не йде. Захід довіряє власним очам і веде власну статистику, а згідно з нею Україна залишається серед найкорумпованіших країн світу. На додаток, цей факт безпосередньо пов'язується з однією обставиною, яка дозволяє Европі не понижувати, а підвищувати поріг перед Україною. Цією обставиною є прихід до влади в Україні Партії Реґіонів – того політичного середовища, в якому хоч у кого кинь палкою – влучиш у запеклого корупціонера. „Янукович і Европа? Дайте нам спокій з цим!" – думають на Заході. І не тільки думають. 22 січня Рада міністрів закордонних справ Европейського союзу вирішила в новій угоді з Україною обійти мовчанкою питання української переспективи щодо членства в ЕС. Майбутня угода хоч і лоскотатиме українські вуха гарною назвою „Посиленої", насправді обмежиться загальниками про „тіснішу" співпрацю, економічну, політичну, культурну. Таке собі по-західньому інтеліґентне добросусідство – не більше. Іншими словами: будьте собі далі двовекторними, поки самі не зрозумієте, хто ви є і що для вас означає „вперед" і що – „назад". Ось так прикро закінчилися всі бравурні заяви, що „ми в Европі", „на нашій території – її географічний центр" і т. п.

Міністер закордонних справ України, вже колишній, Борис Тарасюк вважає, що йдеться про тимчасове рішення ЕС, і що воно може бути згодом змінене. Звичайно ж, що може бути змінене, але тільки тоді, як зміниться Україна, як внутрішньо визріє до чіткої европейської самоідентифікації – не раніше.

На думку директора київського Інстутуту гльобальних стратегій Вадима Карасьова, „...ЕС перекладає відповідальність за европейську інтеґрацію на саму Україну, щоб політичні еліти самі розібралися в тому, що вони можуть запропонувати Европі...Европа не бачить серед українських політичних еліт групи, яка може продемонструвати не тільки бажання, але й запропонувати політичний ресурс для послідовної евроінтеґраційної політики, проінтеґраційної европейської економічної політики... Тривалий час ми матимемо не евроінтеґрацію, а евроорієнтацію, але реальний рух йтиме своїм дрейфом – ні туди і ні сюди, ні риба – ні м'ясо..."

Можна ще й так, по-народному: ні Богові свічка, ні чортові кочерга...

СВОБОДА

Пам'ятаймо про Україну!

Видає Український Народний Союз — SVOBODA — Published by the Ukrainian National Association

Редактори: Христина Ференцевич, Левко Хмельковський, Петро Часто.

FOUNDED IN 1893
Svoboda (ISSN 0274-6964) is published weekly on Fridays by the Ukrainian National Association, Inc. at 2200 Route 10, P. O. Box 280, Parsippany, NJ 07054
Svoboda: (973) 292-9800; Fax: (973) 644-9510
E-mail: svoboda@att.net Web-site: www.svoboda-news.com
Postmaster, send address changes to: Svoboda, P. O. Box 280, 2200 Route 10, Parsippany, NJ 07054.

Передплата на рік $55.00 на півроку - $35.00. Для членів УНСоюзу $45.00 річно, на півроку - $30.00. За кожну зміну адреси - $1.00.
Чеки і грошові перекази виставляти на „Svoboda".
Periodicals postage paid at Parsippany, NJ 07054 and additional mailing offices.

Адміністрація „СВОБОДИ"

Адміністратор	– Володимир Гончарик	(973) 292-9800 дод. 3041
Керівник відділу оголошень	– Марійка Осціславська e-mail: adsukrpubl@att.net	(973) 292-9800 дод. 3040
Передплата	– Марійка Пенджола e-mail: ukrsubscr@att.net	(973) 292-9800 дод. 3042

ПРО ЦЕ І ТЕ

Замість прощання - до нових зустрічей з О-КОЮ

Ольга Кузьмович – О-КА
Фото: Л. Хм.

Зі словами щирої вдячности за 25-річну дуже плідну працю, 30 січня ми провели на заслужений відпочинок ветерана-журналіста, 89-річну Ольгу Кузьмович. Її ім'я, добре відоме українській громаді, більше не буде з'являтися у перелікові членів редакції україномовного тижневика „Свобода", що його видає Український Народний Союз.

Ми сподіваємося, що О. Кузьмович, псевдом якої є О-КА, продовжуватиме свою колонку під рубрикою „Про це і те" зі свого помешкання в Ню–Йорку.

О-КА впродовж чверті століття працюючи у „Свободі", не тільки невтомно писала свої щотижневі фейлетони, а й відвідувала численні громадські імпрези в Ню-Йорку, писала про них і фотографувала для газети. Зі своїх фейлетонів О-КА склала два збірники, доповнені розповідями про події свого життя, які з вдячністю зустріли читачі в Україні і за її кордонами. Редактори тижневика і усі працівники видань УНСоюзу з пошаною відзначають відданість О-КИ українській пресі і загалом українській справі, цінують її журналістську спостережливість і радо вітатимуть нові її фейлетони в газеті.

Від 1981 року вона була членом редакторського складу „Свободи", спочатку в головній Канцелярії УНС в Джерзі-Ситі, а від 1997 року – в Парсипані, Н. Дж., останнім часом приїжджаючи сюди з „давнтавну" міста Ню-Йорку.

Вона також є знаною активісткою в громаді, зокрема в таких організаціях, як Спілка українських журналістів, Українсько-Американська Координаційна Рада, Пласт і Наукове Товариство ім Т. Шевченка.

Ми дякуємо Ользі Кузьмович за 25-річну вірну службу, з любов'ю виконувану у „Свободі", а зокрема за її колонки О-КИ, якими втішалася велика кількість читачів впродовж багатьох років. Ми бажаємо їй щастя й успіхів у продовженні праці на її улюбленому журналістському полі та сподіваємося ще довго бачити колонку О-КИ на сторінках „Свободи".

За Екзекутиву УНСоюзу –
Стефан Качарай,
президент

З РЕДАКЦІЙНОЇ ПОШТИ

Президент України впевнений у становленні Помісної Церкви

На зустрічі 23 грудня 2006 року з Митрополитом Володимиром(Сабаданом) та єпископатом Української Православної Церкви (Московського патріярхату), Президент України Віктор Ющенко висловив упевненість у майбутньому становленні Помісної Церкви в Україні. Водночас він зазначив, що здійснення цієї ідеї неможливе без заміни „політики взаємного міжконфесійного ігнорування і взаємних нападів на політику співіснування та толерантности". Президент Ющенко закликав Церкви і віруючих до діялогу, позбавленого втручання з боку держави. Ролю держави у цьому процесі зводиться до усунення штучних бар'єрів та перешкод, що сприятиме виникненню толерантної атмосфери для діялогу.

Ми вдячні Президентові Ющенкові за його відверту та проникливу оцінку релігійної ситуації, яка стосується усіх віросповідань в сьогоднішній Україні. Він адресував цей національно вагомий заклик до церковних провідників, які прагнуть щирої єдности людей у їхній мандрівці віри. Вірні сподіваються, що церковні провідники усіх Церков проявлять правдиву християнську любов та піклування один про одного, незалежно від їхнього віровизнання. Люди спраглі свідчень найвищих заповідей: люби Господа Бога нашого „всім своїм серцем, усією своєю душею та всією своєю думкою", і ближнього свого, як самого себе (Мт. 22, 37-39). Люди прагнуть довіритися такому церковному провідництву, яке яскраво демонструє ці вічні Євангельські принципи.

Заклик Президента Ющенка до співпраці та толерантности нагадує нам про подібне напруження між апостолами, яке помітив Ісус. Апостоли намагалися не допустити, щоб інші виганяли бісів ім'ям Ісуса, бо не належали вони до їхнього кола. Ісус наказав апостолам не заважати їм, оскільки „немає бо такого, хто робив би чуда моїм ім'ям, і міг би незабаром мене лихословити. Бо хто не проти нас, той за нас" (Мк. 9, 39-40). Співпраця та щира толерантність здійсняться лише тоді, коли щиро сприймемо ідею, що ми прямуємо в одному напрямку і що ми не є конкурентами один одному, оскільки молимося одному Богові. Тут не може бути місця для власницького ставлення до людських душ. Ширення недовіри до інших віросповідань, незалежно від різниць між ними, не можна толерувати. Пошуки діялогу та взаєморозуміння між різними віросповіданнями повинні стати щирими. Кожен повинен прагнути і боротися за те, що є найкращим для іншого.

Прагнення й потреба щирої толерантности й співіснування з тими, хто належить до інших віросповідань, є правдивою і для українців у всьому світі. Відданість Христовим принципам життя може привести до зміни серця й зміни мислення, і захистити нас на стежині співіснування. Ми навіть можемо сподіватися на розквіт нашого зростання в вірі та нашої любови до Бога, один до одного, і як нації.

Тому ми вдячні за щирі й глибокі роздуми Президента України Віктора Ющенка. Ми молимося та сподіваємося, що усі прислухаються до його мудрих й повчальних слів.

Митрополит УКЦ в США
Стефан Сорока

Конче потрібне очищення

Всяка диктатура тримається переважно на військовій та поліційній силі, кожний диктаторський режим має таємну поліцію, яка поінформована про все, що відбувається в країні. Коли Чехо-Словаччина позбулася „диктатури пролетаріяту", то невдовзі після приходу до влади демократів були опубліковані списки колишніх співпрацівників таємної державної служби (СТБ – Статні тайна безпечност). Звичайно, потрапили до цих списків і деякі цілком невинні люди, яких органи раніше переслідували, а потім хотіли їх таким чином скомпромітувати.

Ефект очищення нації від слугів диктатури досить наочний, якщо порівняти не тільки економічний, але й політичний стан з цими вже двома державами, сусідами України. Інші сусіди України – Угорщина та Румунія – „розрахувались" з колишніми „слугами" диктатури інакше, але також успішно.

Україна залишилася не тільки без змін, , але й дозволила „колишнім" увійти у велику політику, що дало дуже неґативний результат, оскільки ті, що чекали кари, встановили, що вони далі можуть карати інших, але вже зміненими методами, хоч і старих не зрікаються. Демократичний устрій і всесильні служби безпеки не можуть співіснувати, бо у правовій державі беззаконня неминуче карається. Тому в цивілізованому світі державним політиком не може бути особа з кримінальним минулим. Не маємо тут на увазі політичних в'язнів, як Нельсон Мандела, Натан Щаранський (колишній міністер в Ізраїлі), В'ячеслав Чорновіл та сотні інших дисидентів, які боролись з диктатурами до переможного кінця і стали символами боротьби за справедливість, за волю. Жаль тільки, що надто багато з тих борців не дожили до кращих днів (Стус, Марченко, Тихий, десятки, сотні, тисячі інших). В'ячеслав Чорновіл, мабуть, міг би стати президентом України, оскільки був зразком для підростаючого покоління.

Тим часом серед керівників сьогоднішньої України є повно вчорашніх комуністів, комсомольців, каґебістів і просто кримінальних елементів. Чого ж можна від них чекати? Тільки більшої чи меншої шкоди для українського національного відродження.

Цивілізований світ, в якому панує законність для всіх, тримається на правді, справедливості, на чистому сумлінні. Неправдою світ обійдеш, але назад не повернешся.

Новий лад і ефективні реформи можна здійснити тільки з новими, незаплямованими людьми, а не з колишніми слугами тоталітарного режиму, які перефарбувалися, але внутрішньо не змінилися.

Йосиф Сірка
Торонто

Ще один сценарій

Людська думка – це така швидкокрила пані, що за нею годі чи то гнатися чи то контролювати її. Жодне КҐБ ще не зуміло контролювати людську думку. Поки вона думка – поти й її воля. А вже як наш брат викладе її на папері, вона губить свій імунітет. Тоді й приходять до редакцій такі цидули: „Ми не згодні з тим, як Ви трактуєте цю проблему". „А нащо ж тоді, панове-товариші, свобода слова?". Нема відповіді...

А думка й далі баламутить світом. Не дає й мені спокійно доживати віку.

Читаю оце, як Ю. Тимошенко прозирнула крізь брилу часу і побачила невдачу XXVII Універсалу національної єдности у 2017 році. Ой, пані Юлю, не врахували-сьте темпів сучасности. Хто ж це буде чекати до 2017 року, коли діло можна обцяпати куди скоріше? От послухайте краще ще один сценарій.

2008 рік. Рік перевиборів президента Росії. В. Путін заявляє авторитетно, що він кандидувати на цих виборах не буде. Тобто, піде на заслужений відпочинок? А як же Росія? Так і залишиться без президента з портретом Петра І над головою? Нащо ж тоді убито Політковську, отруєно Литвиненка, посаджено за ґрати Ходорковського, шантажовано світ енергоносіями? Отак після всього взяти й піти зі сцени?

Мабуть, нікуди Путін з Кремля не піде. Буде якийсь маніфест, якесь одностайне рішення державних органів – і Володимир Володимирович далі будуть стояти за кермом. Але стояти за кермом – мало. Володимир Володимирович візьмуться збирати докупи руські й не дуже землі. Україна на той час не буде ні в НАТО, ні в ЕС. То як же не взяти до рук того, що погано лежить? Не дурно ж і сказано: *„Не клади близько, не вводь злодія в гріх"*. А як же тут втриматися, коли й донецько-український прем'єр запросить на Україну свого пахана-братана особисто, на що буде підтримка і комуністів, і соціялістів, і Наташі Вітренко з Чорноволом-сином.

Прем'єр же для такої оказії підготує, щоб усе було чин чином. Не так, як ото ГКЧП рятувало Росію. Рятують, а в самих руки трусяться. Не було тоді Януковича з Путіним, а то бачили б ми після всіх чисток і голодоморів парад самостійностей, як свою потилицю.

Як поповзуть, значить, братні танки й полетять такі ж літаки, військовий міністер від Януковича дасть наказ не перешкоджати, а якомога сприяти. А що б міг зробити на цій посаді й міністер від Ющенка? Чи ж буде бліда копія Червоної Армії з „дідами" й дідівщиною, звана Українською армією, чинити опір північній навалі? Блажен, хто вірує. Чорноморські бойові кораблі і собі не пастимуть задніх. Візьмуть під контролю у Криму всі стратегічні об'єкти, оточать будинки адміністрації від Президента, так, що чи й утече котрий.

Не буде дрімати й Тирасапіль. Благо, що зброї мають, як той каже, від пуза. Одесу окупують за якусь пару годин, чи й устигне дати драла мер з меренятами.

Отакий сценарій, пані Юлю, куди ймовірніший за той, що Ви оприлюднили. Ваш сценарій загалом правильний, тільки на десять літ спізнений. Хто ж це буде ждати, коли Україну візьмуть у НАТО, або бодай до ЕС? Коваль клепле, поки тепле. 2008 рік – це вже й так понад усі терміни. Жириновський з Затуліним не ждали б так довго, а брали б бика за роги, поки теплий.

А світ? Світ погаласує, відмовить російським спортсменам виступати на черговій Олімпіяді та й по всьому. Президент же Буш має Росію за стратегічного партнера. Тож хай Бушеві буде Ірак з relativeрійним зарізяцтвом, а Путін візьме Україну. По-партнерськи.

Чи справдиться цей сценарій, чи який інший – побачимо. Але якийсь таки справдиться. Це вже й до бабки не треба ходити.

Якщо справдиться цей сценарій, то історія запише його на карб лише одній особі. Особа ця - Віктор Андрійович Ющенко і більш ніхто. Але не скажу більш нiщо. Бо дещо таки теж винне. Це дещо – безпідставні претенсії Віктора Андрійовича на ролю українського Авраама Лінкольна. Безпідставні, бо Авраам Лінкольн не підписував універсалів із своїми ворогами. Лінкольн діяв військом, як Богдан Хмельницький. Тож і нам в Україні треба Богдана Хмельницького, або Степана Бандеру, або бодай В'ячеслава Чорновола. Так історія й запише. А що вже вона запише, того не зітре ніяка Адміністрація, хоч би й Президентська, разом з Радою Безпеки та Оборони.

Святослав Караванський,
Дентон, Мериленд

Часопис „Схід" у 2007 році

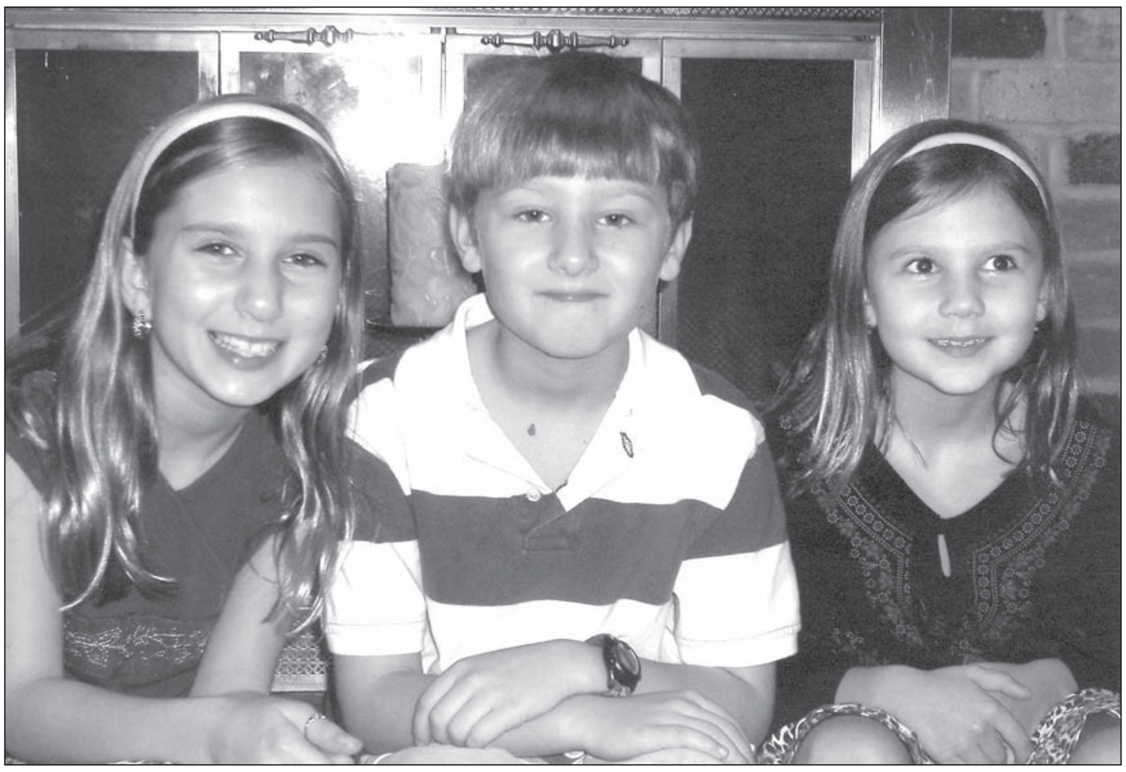
Науковий журнал „Схід" виходить 6 разів на рік у Донецьку з 1994 року. Його видавець – Український культурологічний центр. Основні розділи журналу – „Історія", „Філософія", „Економіка". Частота видання - . Обсяг одного числа – 100-120 сторінок. Мова видання – українська.

За роки своєї діяльності журнал надрукував близько 2 тисяч статтей понад 1600 авторів з України і всього світу. Для продовження своєї праці – в першу чергу серед науковців, аспірантів, маґістрантів сходу України, з реального впровадження наукової української термінології, питань економічної трансформації української економіки, відкриття нових маловідомих фактів української історії, філософського пошуку українського шляху у сучасному світі, журнал звертається до своїх авторів, читачів і всіх небайдужих за підтримкою видання журналу у 2007 році. За довідкою про доброчинні внески на підтримку журналу просимо звертатися до редакції на адресу: вул. Артема, 45, Донецьк, 83086 Ukraine.

Д-р Володимир Білецький,
Донецьк

СТОРІНКА УКРАЇНСЬКОГО НАРОДНОГО СОЮЗУ

Нові члени УНСоюзу

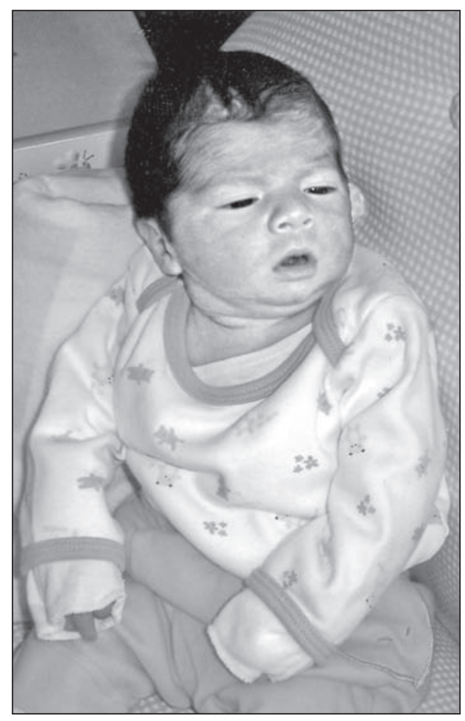
Наталія-Марія Конрат, Петро-Ігор Конрат, Ірина-Тереса Конрат, діти Зоряни та Олега Конратів з Гунтінждон-Велі, Па., – нові члени 83-го Відділу УНСоюзу. Своїх дітей забезпечили батьки.

Юстин Насціменто, син Лідії та Джефа Насціментів з Голісвуду, Н.Й., – новий член 194-го Відділу УНСоюзу. Свого внука забезпечили бабуся і дідусь Ольга і д-р Юліян Ґної.

Катерина-Христина Ротко, доня Лізи та Романа Ротків з Обурну, Н.Й., – нова членка 283-го Відділу УНСоюзу. Свою внучку забезпечили бабуся і дідусь Антоніна і Стефан Ротки.

Юлія Насціменто, доня Лідії та Джефа Насціментів з Голісвуду, Н.Й., – нова членка 194-го Відділу УНС-оюзу. Свою внучку забезпечили бабуся Ольга та дідусь д-р Юліян Ґної.

УКРАЇНСЬКИЙ НАРОДНИЙ СОЮЗ

проголошує

ПРИДІЛ СТИПЕНДІЙ ТА НАГОРОД

студіюючій молоді
тільки членам УНСоюзу
на академічний рік 2007/2008
Програма УНСоюзу братських послуг для студентів, членів УНСоюзу, включатиме два роди грошевих нагород:

НАГОРОДИ УНСоюзу, приділені залежно від року навчання студента.
ОСОБЛИВІ СТИПЕНДІЇ – шість до дев'яти стипендій особливого спеціяльного призначення:

- Стипендії і нагороди надається тільки для „UNDERGRADUATE“ студентів, визнаних коледжів та університетів, які студіюють для одержання першого ступеня, бакалявра і для ґрадуантів середніх шкіл, які поступають до коледжів чи університетів.
- Прохання про стипендії чи нагороду приймається від студентів, які з 1-им червня, року в якому складають заяву, є АКТИВНИМИ ЧЛЕНАМИ СОЮЗУ принаймні ДВА РОКИ.
- Анкету з вимаганими прилогами треба відіслати до Головної Канцелярії УНС в ОДНІЙ ПОСИЛЦІ, конверта якої не може бути датована пізніше, як 1-го червня 2007 р.
- Конверти датовані пізніше, не правильно заповнені анкети, або брак прилогів, автоматично дискваліфікуватимуть студента.

UKRAINIAN NATIONAL ASSOCIATION, INC.,
SCHOLARSHIP COMMITTEE
2200 Rt. 10, P.O. Box 280
Parsippany, NJ 07054
Please send me a scholarship application for the 2007/2008 academic year.

NAME:______________________________
Please print or type in English
ПРІЗВИЩЕ: ______________________________
(Прошу виписати по-українськи)
ADDRESS:______________________________
CITY:______________ STATE: ________ ZIP CODE ____________
TEL.: ____________ E-MAIL: ____________________
Web: ______________ I am a member of UNA BRANCH # ________

ЖИТТЯ ГРОМАДИ

Свято успішного іспиту

ЕДМОНТОН. – Важливе досягнення української двомовної програми в Альберті було відзначене 28 листопада 2006 року, коли тогочасний міністер освіти України Євген Звоздецький вручив свідоцтва учням старших кляс, які успішно взяли участь у першому визнаному на міжнародньому рівні іспиті з української мови як другої чужоземної. Даний іспит є вступним для чужоземних студентів, які хочуть навчатися у Львівському університеті. Святкування відбулося у конференц-центрі Лістер-голу і було організоване Методичним кабінетом української мови Канадського інституту українських студій при Альбертському університеті. Почесною гостею була д-р Данута Мазурик, старший викладач української мови на підготовчому відділенні для чужоземних студентів Львівського університету. На фото: міністер освіти Євген Звоздецький і д-р Данута Мазурик з учнями.

Галина Клід

„Коляда, коляда, в кожну хату загляда..."

САКРАМЕНТО, Каліф. – Вже стало доброю традицією для дітей та молоді віком від десяти до вісімнадцати років відвідувати з колядками та різдвяними віншуваннями членів нашої української громади.

Започатковано цю традицію сім років тому, коли новоприбулі еміґранти виявили бажання навчити дітей української пісні, а особливо колядок. Діти охоче відгукнулися на заклик. Групу було названо „Юні спадкоємці".

Три роки тому в Сакраменто відкрилося відділення Української кредитової спілки, яка надає діяльну підтримку вокальній групі „Юні спадкоємці". Дирекція спілки люб'язно виділила українські календарі, інші пам'ятки з емблемами банку. А ми додали цукерок, мандаринок, прикрас і вийшли привабливі подарунки.

25 грудня, ми пішли з вітаннями від Української федеральної кредитової спілки та всієї української діяспори у домівки літніх членів нашої громади. Щасливі усмішки, сльози радости, щиросердечні благословіння та слова вдячности супроводжували „Юних спадкоємців" у кожній оселі. Молодь не відпускали, не пригостивши чимось смачним.

Світлана Мандзюк

„Юні спадкоємці" у 99-літнього Володимира Яреми.

Щедрий Вечір в Українському центрі

ДЖЕНКІНТАВН, Па. – Прадавнє українське свято „Щедрий Вечір" вже стало доброю традицією для української громади Філядельфії та околиць. 21 січня Український освітньо-культурний центр вітав гостей цього свята.

Настоятель Української православної церкви св. Покрови о. протоієрей Володимир Ханас поблагословив святкові страви, після чого ведучий Іван Праско ознайомив присутніх з історією „Щедрого вечора" та особливостями його святкування у різних місцевостях України. Гості мали нагоду почути віншування з Поділля, Буковини, Київщини та Гуцульщини. Мистецьку програму розпочав мішаний хор „Україна". Вперше цей хор виступив при врученні „Медалі Свободи" Президентові України В. Ющенкові, а після того неодноразово прикрашав своїм співом різні імпрези. Цього разу хор виконав п'ять колядок та щедрівок. Диригувала хором Леся Івахів, акомпаніювала Ірина Пелех-Зварич.

Гостей частували традиційними стравами української кухні: борщем і варениками, голубцями і оселедцями. Не обійшлося без куті і солодкого. Подавали вечерю волонтери- пластуни. Після вечері на сцені відбулося театралізоване дійство. Родина Погорільців зі Львова виконала виставу-вертеп „Світло з нами живе". Автор Роксоляна Погорілець у виставі використала український фолкльор та твори Василя Симоненка. Вертеп вразив багатством строїв. Глядачів полонила безпосередність та щирість виконання.

Український освітньо-культурний центр, заснований 1980 року, – неприбуткова організація, котра зберігає і розповсюджує знання про Україну і українську культуру у Філядельфії і околиці.

Адреса: 700 Cedar Road, Jenkintown, PA 19046, тел.: (215) 663-1166, електронна пошта: contact@ukrainiancenterphila.org

Наталя Ґріґа

Українські колядники в Ню-Йорку

13 січня групи Пластового новацтва і учнів школи СУМ зустрілися на Другій евеню і разом колядували для мешканців міста. Потім кожна група вирушила колядувати до своїх організацій. **Роман Юзенів**

Над „Червоною Калиною” – новий прапор

Патріярх УГКЦ Любомир під час посвячення нового прапору Загону „Червона Калина”

КИЇВ. – Третього грудня 2006 р. в церкві Отців-василіян на Львівській площі в Києві відбулося урочисте посвячення нового прапору пластового Загону „Червона Калина”, 5-го куреня УПС і 23-го куреня УСП. Цей прапор є точною копією першого прапора, який 70 років тому освятив Патріярх УГКЦ Йосип Сліпий.

Посвячення прапора довершив Патріярх УГКЦ Любомир Гузар – братчик 5-го куреня Загону „Червона Калина”. Після Літургії, у присутності пластунів з інших куренів, представників КПС, станиці Києва і гостей храму, відбулось посвячення. Патріярх Любомир звернувся з вітаннями до пластунів і побажанням, щоб під цим прапором виховалось ще не одне покоління вірних громадян, щирих українців, добрих людей. Він також коротко згадав про братчиків, які виховувалися в Загоні, та про те, яким важливим є курінний прапор. Голосом, в якому панує спокій і впевненість, розповів про свій Загін і про радісну нагоду саме йому здійснити посвяту прапору. На завершення урочистостей посвячення присутні проспівали „Молитву за Україну”.

Перший прапор Загону „Червона Калина” був посвячений 27 квітня 1930 р. тоді ще отцем- мітратом Йосифом Сліпим (майбутнім Митрополитом Галицьким і Патріярхом УГКЦ) на горі Маківці. На той прапор члени Загону „Червона Калина” склали присягу – „Не принесемо сорому українській землі”. Цей клич вигафтований на зворотній стороні прапора. Прапороносцем було обрано братчика Михайла Поточняка. У зворотній дорозі з Маківки до Львова прапор віддали на збереження до музею Наукового Товариства ім. Т. Шевченка. Невідомо, що сталося з цим прапором, і досі про це нема ніякої вістки.

Коли доля кинула братчиків Загону на еміґрацію, за океан, вони вирішили знов відтворити прапор Загону за проєктом братчика Едварда Козака (ЕКА), члена „Червоної Калини“. Братчик Олександер Кот, який в той час проживав у Франції, фінансував цей проєкт. На його прохання прапор виготовили Сестри-Василіянки, і він привіз його особисто на посвячення, яке відбулося 2 вересня 1962 на „Вовчій Тропі“ під час Ювілейної Пластової Зустрічі. Хорунжим було вибрано братчика Івана Лучечка, а урочисте посвячення здійснив Владика Йосиф Шмондюк безпосередньо після Архиєрейської Служби Божої, при участі численної пластової молоді, представників пластових властей і громадських установ та Президента Екзильного Уряду УНР Степана Витвицького. Понад пів сотні братчиків Загону склали присягу на новопосвяченому прапорі.

Отже, в грудні 2006 р. Загін дочекався нового (третього) прапору, який молоде покоління червонокалинників в Україні понесе високо до тієї мети, за яку згинуло так багато братчиків Загону „Червона Калина”.

Після офіційного посвячення, члени Загону запросили пластових друзів спільно відсвяткувати цей радісний день. На цій неформальній зустрічі, де був також присутний Блаженніший Любомир, представники куренів „Верховинки“, „Перші Стежі“, „Буриверхи“, „Вовкулаки“, „Целібат Мурлики“, „Орден Залізної Остроги“ та представники станиці Києва і КПС-у передали Загонові свої привітання.

О. К-н

Нова виставка в Українському Національному музеї

ЧИКАҐО. – 2-28 лютого Український Національний музей представляє новий авторський проєкт художника Костянтина Чеховського: малярство, відео, фото, світло – зміст виставки. Музей відкриває мистецькому світові нове ім'я художника, народженого в Україні. Костянтин Чеховський тепер проживає у Чикаґо. Він розповів про себе та свої захоплення в розмові з Марією Климчак.

Костянтин Чеховський

– Ваш прихід у мистецький світ – це покликання долі чи дорога до пізнання самого себе?

– Щоб відповісти на ці запитання, мені необхідно відкрити сторінки юности. Народився я у місті Суми, де минуло дитинство, барви якого вплинули на моє захоплення малюванням. Вже у дошкільному віці досить точно копіював малюнки з дитячих книжок. А в другій клясі дивував родину та знайомих копіями досить складних картин, які виконував кольоровими олівцями. Згодом почав захоплюватися фізикою та електронікою, успадкувавши від батька любов до точних наук, а малювання залишилось моєю любов'ю. Після закінчення технікуму у рідному місті, вступив у Вище радіотехнічне училище протиповітряної оборони у Києві. В столиці зустрів свою майбутню дружину, студентку дизайнерського факультету Київського інституту легкої промисловости. Галина захопила мене своєю вродою, а ще більше – своїм внутрішнім світом. Моя дружина народилася в родині політв'язнів і до 17 років проживала у Воркуті. Вона дуже багато розповіла мені про боротьбу і страждання політв'язнів, засланих радянською владою на північ у табори та спецпоселення. Я уважно слухав і усвідомлював істину, на тлі якої чітко вимальовувалася брехня партійних і військових ідеологів. Після закінчення училища ми потрапили до Львова. Галицька столиця мала свій вплив і була щасливою для нашої молодої родини.

– Отже, Львів теж спричинився до пробудження і розвитку ваших мистецьких здібностей?

– Подолавши величезний конкурс, я вступив до ад'юнктури училища, яке закінчив. Далі робота над дисертацією, патенти та винаходи. Життя вдавалося. Дружина, маючи чудовий смак і велику любов до мистецтва, активізувала мою художню творчість і захоплення малюванням переростало у дещо більше. З київських художніх галерій швидко розходилися невеликі за розміром, виконані олією на полотні, мої твори. Дуже тішив син Михайлик. Бездоганно вчився у школі і демонстрував мистецькі здібності. Підходив час краху радянської імперії, час політичної активізації суспільства. Антиукраїнський настрій більшости офіцерського складу училища, при якому діяла ад'юнктура, став поштовхом до рішучих дій. Я подав заяву на звільнення. Безпрецедентний випадок в історії цього навчального закладу змусив командування вдатися до прямих погроз мені, як офіцерові, а також моїй родині. Проте при моральній підтримці дружини, ми подолали опір. Відразу ж після звільнення включилися в активне політичне життя із львівським Народним Рухом і в складі агітбригад працювали у Луганську і Сумах, агітуючи до політичної боротьби за незалежність. Проголошення у 1991 році Незалежности України стало для нас справжнім святом. Захоплення малюванням на той час стало основною професією.

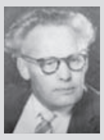
– Кожен мистець мусить мати за собою мистецьку школу. Де були ці школи і хто є вашими педагогами?

– Переїзд до Львова дав мені змогу стати учнем викладача Львівської художньої академії Григорія Кічули. Він дав мені лекції з живопису. Висока оцінка моїх праць викладачами художньої академії Кракова додали впевненості у власних силах. Твори потрапили до Франції, Канади та США. Я вирішив поїхати до Америки, аби мрії здійснилися, і не помилився. Я вдячний долі за зустріч з Українським Національним музеєм, де відбувається презентація мого першого проєкту.

Адреса музею:
2249 W. Superior Str, Chicago, IL 60612

Одна з картин виставки

Вісті Фундації імені Івана Багряного

Лютий 2007 р., ч. 78

Видання, фінансовані Фундацією

Представник Фундації Олександер Шугай в Києві підготував до друку **двотомник Івана Багряного**, який вийшов у світ. Він містить книги „Буйний вітер", „Огненне коло", „Людина біжить над прірвою" та „Розгром". Товариство „Просвіта" в Рівному перевидало для шкіл Рівненщини „Тигролови" та більше як по сотні примірників вислало представникам Фундації в Україні для поширення їх в школах та бібліотеках України.

Видавництво „Смолоскип" видало **вибрані твори Івана Багряного** у серії „Розстріляне відродження" та перевидало його „Публіцистику", яка містить понад дві сотні статтей Івана Багряного, що були поміщені в різних пресових органах демократичного середовища.

В Буенос-Айресі, Арґентина, проф. Михайло Василик переклав еспанською мовою **„Тигролови"**, які вже надруковані.

Видавництво Києво-Могилянської академії видало велику книгу статтей Івана Дзюби під назвою **„З криниці літ"**, том перший.

У цьому видавництві готується до друку **книга Мар'яна Горготи (Дальнього)**, колишнього редактора журналів „Молода Україна" та „Нові дні" й активного діяча партії УРДП-УДРП, яка містить його статті, доповіді та вибір деякого листування з відомими особами діяспори.

Валерій Кунов приготував енциклопедичний словник **„Життєва мудрість у творах Івана Багряного"**, який містить цитати, цікаві думки та вислови, взяті з усіх його творів, листування та публіцистики. В. Кунов є дослідником творчости видатних письменників України.

В Харкові готується до друку **книга Ігоря Качуровського,** як доповнення до книги Юрія Дивнича, в якій він не охопив прозаїків та поетів, що також належать до „Розстріляного відродження".

Бажаючі придбати книги Івана Багряного, чи інші книги, видані Фундацією, про які ми згадували в попередніх випусках сторінки, можуть прислати чек на адресу Фундації.

Ціни: „Тигролови" – 15 дол., „Золотий бумеранг", який містить вірші, пісні, сатири, поеми, казки, твори „Скелька", „Антон Біда – герой труда" – 20 дол., „Листування Багряного" в двох томах – 50 дол. та „Публіцистика" – 30 дол., „Життєва мудрість у творах Багряного" В. Кунова – 12 дол.

В Києві вийшов друком збірник **„Грай, моя бандуро!"**, який зібрав та упорядкував керівник Заслуженої капели бандуристів України ім. Гр. Майбороди Микола Гвоздь. Виданий він коштом Фундації ім. Івана Багряного та подружжя Галини і Олексія Воскобійників. Збірник має 228 сторінок і містить українські народні пісні та сольоспіви у супроводі бандури, інструментальні п'єси для бандури та твори для ансамблів та капель бандуристів. Разом – 79 музичних творів. Між ними – дві речі композитора Григорія Китастого, а саме „Пісню про Тютюнника" на слова Ів. Багряного та „Не шкодую за літами" на слова О. Підсухи.

В Полтаву, Луцьк та Миколаїв ці збірники вже передано. Микола Гвоздь в книзі пише: *„Бандура – найулюбленіший музичний інструмент українського народу, його символ, душа і гордість, сьогодні, як і у всі часи, потребує підтримки. Тому я висловлюю щиру подяку родині Олексія та Галини Воскобійників та Фундації імені Івана Багряного за фінансову підтримку у виданні цього збірника. Многая Вам літа!"*

Бажаючі придбати цей збірник можуть надіслати чек на 15 дол. на адресу Фундації.

Михайло Слабошпицький – лавреат нагороди ім. Ів. Багряного

Фундація ім. Ів. Багряного заснувала понад 10 років тому нагороду ім. Івана Багряного, з врученням диплому разом з грошовою нагородою в сумі тисячі долярів, за визначний внесок у розбудову державної незалежности України, консолідації суспільства у різних видах діяльности для добробуту України. До цього часу нагороди отримали Олександер Шугай, Іван Дзюба, Леонід Череватенко, Вадим Усань, Анатолій Погрібний, Євген Сверстюк, Олег Чорногуз, Леонід Бойко та Юрій Краснощок. Вони виявили себе активними продовжувачами тієї справи, за яку боровся все своє життя Іван Багряний, щоб Україна була незалежною, самостійною, демократичною державою. Кандидатами на нагороду ім. Івана Багряного можуть бути політичні і громадські діячі, письменники, журналісти, художники, композитори, автори оригінальних праць, наукових чи публіцистичних розвідок, які стимулюють населення України на подвижницький дух в світлі національних державницьких ідей.

В соту річницю з дня народження Івана Багряного в 2007 році управа Фундації призначила нагороду ім. Івана Багряного відомому громадському діячеві, письменникові, критикові, літературознавцеві й публіцистові Михайлові Слабошпицькому за його самовіддану працю в організації та проведенні конкурсів з української мови та за його книги „Українець, який відмовився бути бідним", „Не загублена українська людина", „Українські меценати", „25 поетів української діяспори" та інші твори.

Михайло Слабошпицький народився 1946 року в селі Мар'янівці, Шполянського району, на Черкащині. В 1971 році закінчив факультет журналістики Київського університету. Працював в „Літературній Україні", де завідував відділом критики, а пізніше – в різних газетах та журналах України, обирався секретарем Київської організації Спілки письменників України, був першим головою секретаріяту Української Всесвітньої Координаційної Ради, а з 1995 року є виконавчим директором Ліги українських меценатів, директором видавництва „Ярославів вал" та співголовою координаційної ради конкурсу з української мови.

Дописи і листи до сторінки Фундації імені І, Багряного просима посилати на адресу:

Bahriany Foundation,
811 S. Roosevelt Ave.,
Arlington Heights, IL
60005 USA

Сторінку редагує
Олексій Коновал

Залишили нас

Третього грудня 2006 року відійшов у вічність на 70-му році життя Вадим Усань, довголітній представник Фундації ім. Ів. Багряного в Харкові. Народився він 20 вересня 1937 року в місті Охтирці Сумської области в родині службовців. В 1961 році закінчив Харківський автомобільно-дорожній інститут. З 1995 року очолював літературно-мистецький клюб ім. Ів. Багряного, який провадив і далі провадить просвітницьку і патріотичну діяльність серед молоді. Клюб популяризує творчість українських письменників Ів. Багряного, Бориса Антоненка-Давидовича, Аркадія Любченка, Дмитра Нитченка та інших.

Вадим Усань був упорядником хрестоматії творів Ів. Багряного „Вірю!", яка вийшла двома накладами 17 тисяч примірників. Він розповсюдив їх в школах всіх областей України. Його старанням в 2003 році вийшла друком брошурка „Нас не зітруть із рубрики", як допоміжний конспектний матеріял для учителів та студентів-філологів при опрацюванні програмових творів Ів. Багряного. В 2005 році його старанням вийшов друком в Харкові двотомник матеріялів партійного органу УРДП–УДРП „Наша боротьба та наші позиції". Він мав науковий ступінь кандидата технічних наук. За бажанням покійного його поховано в місті Охтирці.

В 2006 році, окрім нього, відійшли в інший світ ще 10 членів Фундації – Володимир Біляїв, Іван Шкіренко, Петро Одарченко, Павло Даценко, Юрій Іхтіярів, Роман Бігун, Василь Пономаренко, Марія Ріпецька, Федір Федоренко та Лідія Макаренко.

Вічна їм пам'ять!

Дякуємо

Від часу появи останнього числа сторінки Фундації прислали пожертви: 1,156 дол. – **Леонід Мостович** (з них 1,000 дол. для журналу „Березіль" в Харкові; 700 дол. – **Леонід Петренко** (з них 100 дол. для Товариства української мови в Чикаго; 470 дол. – **Галина й Олексій Воскобійники** з продажу їх книги „Повість моїх літ"; 200 дол. – **Софія Скоп**; 150 дол. – **Люба й Олексій Шевченки** (з них 100 дол. в соту річницю з дня народження Івана Багряного та 50 дол. в пам'ять Івана Самійленка, останнього голови екзильного уряду УНР); по 100 дол. – **Валентина і Олександер Полці, Марія Пономаренко** замість квітів на свіжу могилу її чоловіка Василя Пономаренка, **Валентина Родак** (з них 50 дол. в 5-ту річницю смерти її чоловіка Петра Родака та по 25 дол. в першу річницю смерти її кума Василя Волошка і замість квітів на свіжу могилу Григорія Романенка); по 50 дол. – **Іван Сенгаївський, Володимир Григоренко, Микола Петруша та Марія Сулківська** в 16-ту річницю смерти її чоловіка Петра Сулківського; 35 дол. – **Тарас Шипилявий;** по 25 дол. – **Леся Ткач, Іван Свириденко та Галина Гришко** в пам'ять Архиєпископа УПЦ Київського патріярхату Стефана (в мирі Степана Біляка); по 20 дол. – *Степан Ступак* та **Ростислава Стеців.**

Управа Фундації щиро дякує всім жертводавцям й просить і далі підтримувати Фундацію своїми пожертвами, щоб вона могла допомагати патріотичним виданням та особам Українии, допомагати Лізі українських меценатів у популяризації української мови та фінансуванні видання книжок та журналів України. Фундація звільнена від федерального податку. Хочете стати членом Фундації, пишіть на її адресу. Річна членська вкладка – 25 долярів.

Відзначення в Арґентині

В листопаді 2006 р. філія УКУ в Буенос-Айресі влаштувала відзначення 100-річчя від дня народження Івана Багряного та презентацію його повісти „Тигролови" в перекладі М. Василика на еспанську мову під назвою „Cazadores de Tigres". У цьому акті взяло участь багато осіб українського і неукраїнського походження, зокрема представників преси. В понеділок, 20 листопада, Хорхе Руліон помістив в один з найбільших щоденників Буенос- Айресу „La Nacion" вістку про наближення дати відзначення Голодомору в Україні, подаючи слова Президента В. Ющенка, сказані в ООН, що „світ повинен знати про всі злочини, вчинені проти людства", додаючи від себе „з ясним посиланням на жертви свого народу". Відтак він пише про презентацію книжки, подаючи її короткий зміст, та про доповіді М. Василика, що говорив про автора книжки, й о. Л. Глинки, який порівняв її з твором О. Солженіцина „Архіпелаг ГУЛаг" та сказав, що у творі видно глибоку релігійність українського народу, який серед сибірської пущі, попри переслідування, не тільки зберіг віру й традиції, але й відзначав релігійні свята. У відзначенні в Арґентині взяв участь перший секретар і радник з питань культури Посольства України Олександер Ковтун.

М. В.

Українські пісні співає Олег Чмир-Опалинський

Вийшов у світ новий компакт-диск „Пісні любови" у виконанні Заслуженого артиста України Олега Чмира–Опалинського. Співак відомий на оперових і естрадних сценах Америки і Европи, особливо ж – в Україні. І новий диск призначений передосвім українцім на рідній землі і за кордоном, тому що вміщені на ньому пісні не є новими, але тими, що пробуджують спомин про молоді роки і чар кохання.

Це пісні композиторів Михайлюка, Вірменича, Білаша, Поклада, Івасюка, Ханка, Майбороди, Барнича, інших композиторв на слова Франка, Гребінки, Малишка, Павличка, Савицького, Івасюка, Юрійчука, Рибчинського та ін. Дві пісні переклали з російської мови Р. Василенко і сам співак.

Компакт-диск записано в Україні, оформлення – Роман Брух. Видання підтримали Дарія і Любомир Люзняки. Назви пісень відомі багатьом – „Черемшина", „Два кольори", „Гуцулка Ксеня", „Чорнобривці" , „Я піду в далекі гори", „Очі чорнії"... Рідкісний голос співака надає їм нового звучання.

Олег Чмир-Опалинський пише власні пісні, і тепер очікується диск його авторських пісень „Музика серця". У плянах – великий концерт-звіт з 25-річчя творчої діяльности за участи відомих музикантів і співаків.

З питань придбання компакт-диску „Пісні любови" можна звернутися на тел: (973) 993-8090 або електронною поштою: ola13@aol.com

Л. Хм.

Унікальний фотоальбом

ЛУЦЬК. — 24 січня у Волинському краєзнавчому музеї презентували унікальне спільне українсько-польське видання – фотоальбом „Зникаюча краса. Архітектурна деталь у пам'ятках прикордоння". Видання стало можливим завдяки праці спільної українсько-польської науково-дослідної комісії у понад ста прикордонних населених пунктах Волині, Львівщини, Замостянщини. Під час презентації було підписано угоду про співпрацю між Волинським краєзнавчим музеєм і Замостянським музеєм про спільне проведення наукових конференцій, досліджень та видання IV випуску українсько-польського збірника „Музейні зошити".

УНІАН

Наталія Дорошенко: в житті і на сцені

В одному з приватних листів Дмитро Дорошенко з сумом писав, що в усіх статтях про його приїзд до Канади згадувалося, що „проф. Дорошенко приїхав з дружиною", а те, що ця дружина є заслуженою діячкою на полі українського мистецтва, ніхто не згадав ані словом. Наш видатний історик мав рацію, але лише до певної міри. За життя Н.Дорошенко користувалась чималою популярністю. Але також є правдою, що її ім'я з плином часу майже забулося...

Наталія Михайлівна Дорошенко (з дому Васильченко) народилася 1 вересня 1888 р. в Ніжині на Чернігівщині. Це невелике повітове місто здавна славилося своїм культурним рівнем. Тут існував Історично-філологічний Інститут ім. князя Безбородька, в якому навчався Микола Гоголь. В цій атмосфері зростала майбутня артистка.

З ранньої молодости її приваблювала музика, народне мистецтво, театр. Згодом закінчила Київську Музично-драматичну школу М. Лисенка і почала виступати на сцені. Становлення Н. Дорошенко як артистки відбувалося під впливом таких визначних мистців, як М.Заньковецька, П. Саксаганський,М.Кропивницький, М. Садовський.

Артистка придбала собі амплуа драматичної героїні. За згадками сучасників. вона повністю віддавалася ролі, справжні, не вдавані переживання завжди захоплювали глядачів. У 1906 р. Наталія вийшла заміж за Д. Дорошенка. Її шлюб з видатною людиною не завадив кар'єрі, проте з цього часу Н.Дорошенко присвятила себе чоловікові. Непроминальні заслуги видатного історика були можливі багато в чому завдяки вірній дружині.

Оселившись у 1910 р. в Катеринославі, Н.Дорошенко разом з чоловіком брала активну участь в національно-культурному житті міста. Зокрема допомагала створювати аматорські театральні гуртки. Мало відомо про її діяльність в Товаристві українських поступовців (ТУП). Доволі часто члени цієї таємної української організації збирались вдома у Дорошенків. Повернувшись у 1913 р. до Києва, Н.Дорошенко активно включилася в мистецьке життя. Стала членом „У українського клюбу", творчо допомагала аматорам театрального мистецтва в Лук'янівському Народному Домі. Визначний український діяч П.Феденко писав, що Н.Дорошенко не раз казала йому, що про цю працю серед українського робітництва мала найкращі спомини. В часи Першої світової війни працювала в українському лазареті. Особливу увагу й теплоту виявила, разом з іншими свідомими українками, в справі допомоги постраждалому населенню Галичини. В Києві вони збирали гроші, одежу, харчі для всіх, хто потерпів від дій обох воюючих сторін.

З початком української національної революції подружжя Дорошенків поринуло у розбудову української державности. Н.Дорошенко була активним членом Театральної Ради в Києві і значною мірою спричинилася до заснування Державного Українського драматичного театру. Саме на сцені цього театру відбулася прем'єра „Лісової Пісні" Л.Українки. Вперше Мавку грала саме Н.Дорошенко, і ця роля стала однією з найулюбленіших в її творчості. Крім участи в п'єсах В.Винниченка, Л.Старицької-Черняхівської, Л.Українки, грала у драмах Ібсена, Гавптмана та інших европейських авторів.

Після повстання проти Гетьмана П.Скоропадського Н.Дорошенко ще деякий час перебувала в Києві, виступала в театрі. Але з відступом уряду Української Народної Республіки (УНР) змушена була покинути місто. Долаючи неймовірні труднощі, пішки (!) артистка дісталася Кам'янця-Подільського, де на той час була столиця УНР. Цікавим є факт ставлення Головного Отамана С.Петлюри до артистки. В одному зі споминів вона згадувала: „Несподівано для мене Петлюра мене дуже сердечно привітав і ставився з великою повагою. Пишу це для того, бо він політично з моїм чоловіком розійшовся і вони при зустрічі навіть не віталиcь". Принагідно зауважу, що С.Петлюра добре розумів ролю театру у вихованні національної свідомости. Високо оцінював він і талант Н.Дорошенко, про що написав в одній зі своїх рецензій. В цей час в місті працювала театральна трупа М.Садовського, в діяльності якої й взяла участь артистка. Проте, скоро фронт української армії впав, залишки військ УНР мусіли відійти за Збруч. Разом з ними стали політичними еміґрантами й Дорошенки.

З 1920 р. почалося скитальське життя цих двох визначних людей. Відень, Прага, Берлін, Варшава, потім знов Прага. Не всі витримували матеріяльні й моральні випробування. Дехто повертався, як от М.Садовський. Туга за Україною не полишала Дмитра і Наталію Дорошенків до кінця їх життя, але ніколи не виникало навіть думки покаятись і повернутись до совєтів. Вони не тільки не заломились, але використовували будь-яку можливість для продовження всього того, для чого були призначені в житті. Н.Дорошенко з успіхом виступала в головних осередках української еміґрації. У 1923 р. взяла участь у великому віче-концерті, скликаному на протест проти Антанти, яка віддала Галичину Польщі. Наприкінці 20-их рр. артистка заходилася організувати театральну студію для молоді. Про це, зокрема, вона писала знаній українській громадській діячці Г.Келлер-Чикаленко. Зі сумом сповіщала, що справа йде „як мокре горить", бо молоде покоління зовсім не цікавиться своєю минувшиною.Не було і грошей на цю справу. В цьому листі Н.Дорошенко повідомляла про своє давнє зацікавлення історичним та побутовим одягом, як їздила по селах та ярмарках, скуповуючи старий одяг. Її дорадником в цьому питанні був визначний художник В.Кричевський.

Актриса була привабливою жінкою, завжди слідкувала за своєю зовнішністю. Зрозуміло, що увесь час мала бути «в формі». Один цікавий епізод оповів авторові заслужений громадсько-політичний діяч і історик

(Закінчення на стор. 16)

Наталія...

(Закінчення зі стор. 15)

М.Антонович. Було це в Празі, коли Н.Дорошенко захворіла і лікувалась в шпиталі. Він з товаришами знали, що в шпиталях крейдою на чорній табличці вказували вік пацієнта. „Прийшовши великою громадою, - згадував М.Антонович, - всі в першу чергу звернули очі на табличку і – повне розчарування: хоч вона була хвора на очі рік був змазаний. Чи це вона наказала Дмитрові Івановичу, чи сама рукою стерла, але ми так і не довідалися її вік“. Зрозуміло, як і будь-який поважаючий себе діяч мистецтва, з приємністю відчувала постійну увагу численних шанувальників.

Пишався своєю дружиною й чоловік. О. Міяковська-Радиш розповідала мені, що якось під час виступу Н.Дорошенко Дмитро Іванович шепотом просив присутніх, щоб після концерту піднесли квіти його жінці. Проте, славетна артистка і дружина видатного діяча і вченого була скромною впродовж всього життя. Лише на схилі віку в приватному листі до близького друга О.Оглоблина згадувала про свій успіх на концертах в таборах перед виїздом до Канади. „В одному таборі, - писала вона, - обступили мене харківські студентки „Ми думали, що більшої від Ужвій нема артистки, та куди Ужвій до Вас – Ви в сто раз сильніша!“ В часи Другої світової війни Н.Дорошенко часто виступала з нагоди національних свят в українських громадах в Европі. З великим успіхом декламувала „Пролог“ до поеми Івана Франка „Мойсей“ , Шевченкові переспіви „Псальмів Давидових“, поезії Олеся, Лесі Українки. Неодноразово в пресі з’являлися захоплюючі відгуки на її виступи.

З квітня 1945 р. подружжя Дорошенків перебувало в новій еміґрації в Баварії. І там по таборах вона виступала на концертах, з відчитами про українське народне мистецтво. У 1947 р. переїхали до Канади, сподіваючись на спокійну й забезпечену старість. Але того не сталося. Нестача грошей, особливо після звільнення Д. Дорошенка з праці, незвично холодний клімат, відсутність наукових та й взагалі людських контактів неґативно позначились на їхньому здоров’ї. Попри все, Н. Дорошенко далі служила високому мистецтву, їздила по провінції з деклямаціями. У 1948 р. її запросили до Дітройту для відчитів про Л.Старицьку-Черняхівську, про народне мистецтво. Вертаючи, мала виступати в Торонто й Віндзорі. Д.Дорошенко в листі до свого колеги В.Міяковського повідомляв про її подорож: „Це все доволі далеко, до Торонта їзди день і дві ночі. Але для Н[аталії] М[ихайлівни] це велика розвага... А вже за 5 день потому має їхати до Саскатуну на жіночий з’їзд з відчитом про народний театр. Тут же на курсах вона викладатиме театральне мистецтво“. Але поважні хвороби чоловіка змушували все більше часу проводити біля нього. У 1950 р. Дорошенки повернулися до Европи.

Особливо тяжкими були для Н.Дорошенко останні місяці життя чоловіка. Злиденне й принизливе становище в Парижі, нарешті, смерть Д.Дорошенка в Мюнхені 19 березня 1951 р. Змученій і немолодій уже жінці довелось бачити і переживати не тільки страждання найдорожчої людини, а й недбале ставлення в клініці, безгрошів’я і, що особливо болюче, майже повну відсутність опіки й уваги з боку української громади.

Після смерти чоловіка Н.Дорошенко заходилася встановити йому пам’ятник, бо боялася, що серце не витримає, а більше ніхто не встановить хреста. З цією метою продала два золоті годинники Д.Дорошенка. Вірна дружина повністю присвятила себе збереженню пам’яті про чоловіка, опікувалася виданням рукописів історика і перевиданням тих його праць, що стали бібліографічною рідкістю. Головним її дорадником в цій справі був О. Оглоблин, з яким листувалася до кінця своїх днів. Не могла спокійно знести виявів неповаги до Д. Дорошенка. Скажімо, коли в Малій енциклопедії Є. Онацького не знайшлося місця для довідки про видатного історика й громадсько-політичного діяча, Н.Дорошенко вмістила протест проти Є.Онацького в деяких українських часописах. Майже за рік до смерти з болем писала О. Оглоблинові про різні прикрощі, які мав за життя чоловік, а тепер „...Скрипник друкує що року молитовник в якому єсть: Мельник, Шухевич, Бандера та ін., а Дм[итра] Ів[ановича] нема.... Бідний, бідний! Він! Для кого він віддав все своє життя?! Серце моє кров’ю обливається за цією ідеальної чесноти людиною – за ціле ’найкращим між кращими’. Так його прозвали в Катеринославі“.

Сумними й нелегкими були останні роки її життя. Недуги й матеріяльні нестачі, а найгірше – самітність в маленькій невигідній кімнаті в околицях Мюнхену. Звичайно, були подруги й знайомі, які час від часу відвідували її, листувалася з давніми друзями: родиною Міяковських, О. Оглоблиним. Останній наполягав на тому, щоб Н.Дорошенко написала докладні спогади. Але з різних причин вона спромоглася лише на уривки, в яких в основному згадувала життя й справи свого чоловіка. Про себе Н.Дорошенко, на жаль, нічого не писала. І це, до речі, головна причина того, що ми практично нічого не знаємо про її батьків, дитинство, становлення особистости, захоплення й т.ін.

Померла Н. Дорошенко 17 жовтня 1970 р. й була похована на цвинтарі Вальдфрідгоф, в одній могилі з чоловіком, як і заповідала. Діяспорні видання відгукнулися некрологами, в яких відзначалися заслуги артистки перед українським мистецтвом. Але, як не прикро, з плином часу пам’ять про Н.Дорошенко згасала. Переконаний, що історична справедливість вимагає належним чином вивчити життя та діяльність славетної артистки, патріотки, вірної дружини й супутниці Д.Дорошенка – Наталії Дорошенко.

Григорій Курас,
УВАН у США
Ню-Йорк

ПОДОРОЖІ

Давні святині над Горинню

Княже містечко Тучин і сусіднє село Воскодави, розташовані на правому березі річки Горині, в середньовіччя належали до земель, званих Погорина.

Тучин хоч і не згадується в уцілілих літописах, одначе земляні вали замковища над Горинню, археологічні знахідки засвідчують не тільки присутність людини в сиву давнину, а й розквіт поселення напередодні Батиєвої повені 1240 року. Очевидно, його доля в час монголо-татарського погрому нагадувала долю інших міст і сіл Погорини – згарища і руїни там, де розцвітало людське життя, пограбовані і помордовані наші далекі предки.Згадується містечко вперше в історичних документах 1545 року, в описах Луцького замку, як власність Богдана Семашка. Знаходимо згадку в акті від 28 лютого 1563 року. В ньому викладено скаргу князя Андрія Масальського про вирубування і спалення дерев в його Тучинській пущі євреєм Ізраїльцем, який виготовляв поташ у Синенській пущі господарського маршалка Петра Кирдея-Мильського. Наступна згадка про містечко – 1569 рік. Того року польський король Сигізмунд Август в своєму універсалі, з нагоди приєднання Волинської землі до Польщі, погрожує конфіскацією маєтків тим українським шляхтичам, які не підпишуть акту поєднання. В ньому знаходимо ім'я князя Андрія Масальського з Тучина серед тих, хто заламався перед погрозами польського короля.

Настоятель церкви Покрови Богородиці в с. Воскодави о. Ігор Мацюк з парафіянами

Найдавніші святині містечка постали разом з княжим замком. А там, де князі засновували міста, будували замки, обов'язково поставали й храми.В старому Тучині, на місці попереднього храму, невідомо ким і коли побудованого, наші далекі предки возвели церкву св. Параскеви П'ятниці 1711 року, тризрубну, з відбірного пущанського дерева, з такою ж дерев'яною дзвіницею. Церква впродовж своєї історії зазнавала цілий ряд реконструкцій, проте зберегла й дотепер свою тризрубну основу.В Тучині, знаному як нове містечко 1730 року, побудовано ще одну дерев'яну святиню Преображення Господнього. Храм також належить до тризрубних дерев'яних монументальних пам'яток місцевих зодчих і хоч його неодноразово реставровано, проте первісний вигляд святині лишився незайманий. В часи наступу польської шляхти на нашу землю, у XVIII ст., в Тучині місцеві римо-католики побудували 1779 року мурований костел.

Село Воскодави в своїй історії мало дві назви. Первісна – Вовкодави – походила від великої кількости вовків, які „давили" людей і худобу. Назва села залишалась незмінною до кінця XVI ст., а по тому село отримало назву нову через заняття місцевих мешканців – розводити бджіл та давити з вощини віск для потреб монастирів в Дорогобужі і Пересопниці, навколишніх храмів.

Духовним осередком села з XVI ст. був дерев'яний храм Покрови Богородиці. Дехто виводив дату його побудови з XVIII ст. через наявність в святині Євангелії з зазначенням „1772 рік". Одначе, Євангелія була подарована не будівничими святині, а кимось із її доброчинців, які й залишили на її полях цей запис. Як і в сусідньому Тучині, церкву будували з відбірного пущанського дерева і його добре видно, коли оглядаєш неошальований бабинець, піднімаючись по сходах до дзвонів. В XIX ст. церква Покрови Богородиці була вже не самостійною парафією, а приписною до храму св. Параскеви в с. Коростятині.

Цьогорічну Вербну неділю я зустрічав разом з парафіянами наших храмів в Тучині та Воскодавах, сповідався і причащався з ними, оглядав давні церкви, знайомився з настоятелями – о. Ігорем Левишином – випускником Рівненської семінарії, та о. Ігорем Мацюком– випускником Волинської духовної семінарії.Храм Параскеви П'ятниці в Тучині зустрічав мене відчиненими дверима. Його настоятель і вірні робили останні приготування до Літургії та освячення верби. Коли 1960 року місцеві атеїсти-комуністи зачинили храм, зірвали бані, вивезли церковні речі, майже три десятиліття стояла давня святиня беззахисною, покривдженою. Але завдяки вірним в кінці 1989 року вона знову широко відчинила свої двері для них, а 1 листопада 1991 року увійшла під омофор УПЦ КП.У с. Воскодави біля храму вірних, як макового цвіту. Службу Божу прикрашає мішаний хор, яким керує вчителька Світлана Остапчук. Цю святиню 1960 року теж зачиняли і оскверняли місцеві комуністи, сім років не допускали служіння в ній. На бажання вірних, в 1996 році парафія перейшла до УПЦ КП.

Володимир Рожко,
м. Луцьк

Наталія Олександра Тарасюк

Ляриса Тамара Вязівська

Тетяна Меланія Білинська

Меланія Ніна Цибрівська

Александра Тамара Строцька

Адріянна Марія Федина

Товариство
Українських Інженерів Америки
Відділ у Філядельфії

53-ий Баль та Бенкет

з Презентацією Дебютанток

Субота, 10 лютого 2007 р.

Park Hyatt Philadelphia Hotel at the Bellevue
Broad and Walnut Streets,
Philadelphia, Pennsylvania

Коктейл о 6-ій годині вечора
Бенкет о 7-ій годині

Баль та Презентація Дебютанток о 9-ій годині
Музика оркестри „Темпо"
Конферансьє п. Марко Чума

Мелася Христина Сьокало

Вікторія Ґрадинз

Ерика Галина Патриляк

Христина Марія Григорчук

Наталя Марія Лещишин

Меляся Елисавета Лесюк

Стефанія Єлизавета Козак

Юля Анна Кнігницька

Йоанна Марія Караман

Цікава пропозиція одеситів

ОДЕСА. – Активісти Всеукраїнського об'єднання „Свобода" розпочали цікаву громадянську кампанію „Фортеця Свободи", спрямовану на відродження занедбаних сіл, земель, річок, озер, лиманів. Мета кампанії – повернути українцям почуття національної гідности та духу господарів власної землі, створити економічно потужні сільськогосподарські та промислові підприємства-поселення. „Фортеці Свободи" створюються самостійно, не маючи над собою вищого керівного органу, але при цьому користуються технічною та іншою підтримкою Всеукраїнського об'єднання „Свобода" й інших націоналістичних організацій. Вони постійно взаємодіють з інформаційно-аналітичним центром громадянської кампанії „Фортеця Свободи", який надає інформаційну, фінансову та іншу підтримку поселенням, веде облік і статистику чинних та новоутворених поселень.

Учасники кампанії створюють спільні колективні аграрно-промислові господарства, які займаються обробітком землі, тваринництвом, рибними промислами, виробництвом будівельних матеріялів, меблів, продуктів харчування тощо. Прибуток поселень частково вкладається у розвиток господарства, а частково роздається його членам за встановленими на загальних зборах квотами.

Закордонних українців, які бажають взяти участь у здійсненні програми громадянської кампанії „Фортеця Свободи", просимо звертатися за телефонами: (380-63) 563-2367; (380-48) 751-0315 та надсилати листи на електронну скриньку одеського осередку ВО „Свобода": diya@bigmir.net

В. Федроренко

Українська вища освіта: в якій мірі вона вища?

Незважаючи на ту приємну обставину, що Національний університет „Києво-Могилянська академія“ асоціюється з високим рівнем наукового і навчального процесу і належить до найавторитетніших університетів України, навіть вона, славна Могилянка, в порівнянні з навчальними закладами Европи та Америки, стоїть перед низкою проблем, котрі потребують позитивного розв’язання. Про це читачі довідаються з відповідей віце-президента університету професора Володимира Моренця на запитання журналіста Олександра Артеменка.

– Пане професоре, нерідко доводиться чути навіть від авторитетних освітян про те, що радянська система вищої освіти була ефективною. Чи справді так?

– Ні. Як на мене, це хибна теза. Мовляв, нам не треба нічого нового, лише відновити те, що було. Втім, в окремих напрямах (точні науки, інформатика, чимало з природничої галузі) були дуже добрі успіхи, але це також і тому, що й середня школа була на доброму рівні. Зовсім в іншому стані перебувала сфера радянських гуманітарних наук. Вже не кажу про ті загальні кепські методи, які вона залишила нам у спадок.

Чи правильно, скажімо, те, що держава, тобто міністерство освіти, хоче уніфікувати освітні програми? У підсумку диплом одного університету нічим не відрізняється від диплома іншого. Тим часом якість освіти зростатиме тільки тоді, між університетами виникатиме здорова конкуренція, яка змусить рухатися вперед.

– То вся біда – від міністерства освіти?

– Ні, це надто проста відповідь. Біда, на мій погляд, полягає у надзвичайно високому одержавленні всіх складових вищої освіти. Україні потрібна самоврядність і автономність університетів. Треба, щоб ринок праці розрізняв дипломи різних університетів. Щоб кожний мав свою власну реальну вартість. Тоді й з’явиться відповідальність виконавця за свій продукт. Адже дуже дорого коштує освіта в Принстоні, Єйлі, Кембриджі, Оксфорді – і це тільки тому, що вони повністю відповідають за свій продукт, а їхні дипломи на ринку праці означають найвищі платні і найпрестижніші посади.

– Які ж є шанси на те, що взаємини між державою й університетами будуть змінені?

– Держава, фінансуючи університети, не повинна тотально реґламентувати використання ними бюджетних коштів. Вона, звісно, може щось рекомендувати, але університети самі вирішують – брати ті рекомендації до уваги, чи ні (як це є у Великобританії). До цього нам ще далеко, однак, вже сьогодні нашим вищим навчальним закладам варто надати більшої свободи, самоврядности і автономії, зокрема свободи у використанні бюджетних ресурсів, разом з правом на іноваційні навчальні пляни, на підтримку наукових проєктів і т.д. Це розв’яже університетам руки і підвищить ефективність використання коштів платників податків, що розподіляються через державний бюджет.

Задля експерименту з запровадження університетської самоврядности та автономії в Україні створено консорціюм. Ми сподіваємося, що ця розумна ініціятива врешті-решт буде підтримана державою. До консорціюму належать наша Могилянка, Український Католицький університет, Національний університет ім. Івана Франка, Університет економіки і права „КРОК“, Національний університет „Київський Політехнічний інститут“, Донецький Національний університет, Дніпропетровський Національний університет, Харківський Національний університет, Національний університет „Харківський Політехнічний інститут“, Чернівецький Національний університет.

– Але ж про самоврядність та автономію мріє чи не кожний вищий навчальний заклад, то чому для експерименту пропонується лише десятьїх ? За якими критеріями відбувався відбір?

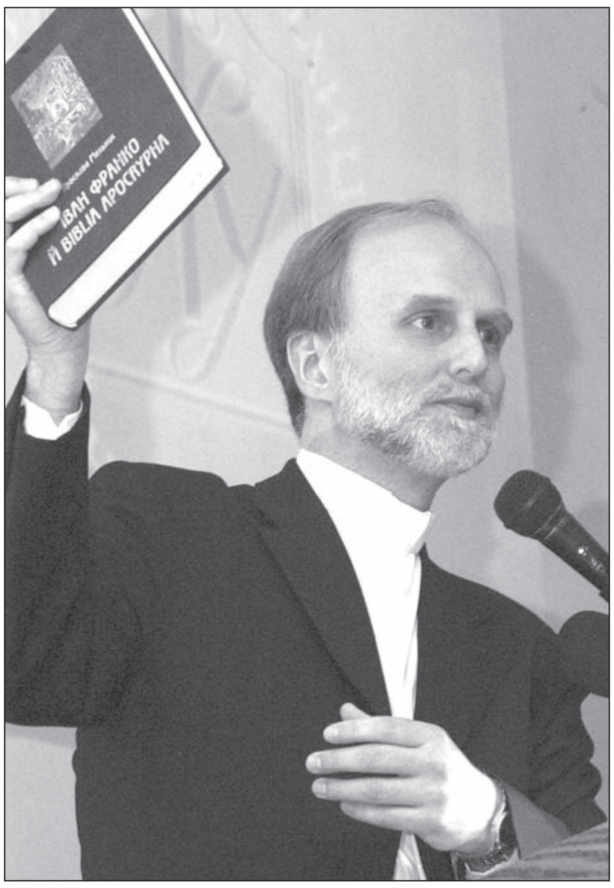
– Кожний мріє про необмежену свободу, але самоврядність – це щось інше. Так, більше прав, але й більше обов’язків, тому я не певний, що всі вузи мріють про самоврядність. А щодо критеріїв, то визначальним було те, наскільки університет готовий до того, що вимагає самоврядність. Навіть в межах цього консорціюму на початку не всі сповна собі уявляли, на що зважуються. Взяти хоча б вибірковість курсів. Звичайна у всьому світі річ. Студенту пропонується перелік обов’язкових курсів, який, власне кажучи, і є стандартом освіти з даної спеціяльности. Це обов’язковий набір знань для певної галузі, який визначається університетом за узгодженням з провідними спеціялістами даної галузі. А самостійно студент обирає додаткові курси (до 40 відсотків і більше!). Проте для університету це означає, що у нього

(Закінчення на стор. 22)

Професор НаУКМА Володимир Моринець (справа) та професор Чикаґського університету Норман Гольб, завдяки якому Києво-Могилянська академія розпочала співпрацю з Університетом Чикаґо.

500,000 дол. від громади – для Українського Католицького університету

Ректор о. Борис Ґудзяк показує присутнім одне з останніх видань УКУ.

ЧИКАҐО. – Протягом минулорічної осені тривала доброчинна акція, що її вершиною став урочистий обід 3 грудня 2006 р. в Українському осередку у Ворені, Мишиґен, у висліді якої прихильники Українського Католицького університету зібрали в Чикаґо, Ню-Йорку і Дітройті до університетського фонду 500,000 дол. Присутні на цій урочистості представники УКУ ознайомили громаду з останніми досягненнями викладачів та студентів. Про ці досягнення ректор університету о.д-р Борис Гудзяк розповідав членам української громади під час подорожі до Ню-Йорку та Чикаґо, як також і віце-ректор УКУ проф. Мирослав Маринович під час відвідин міста Ворена у штаті Мишиґен у грудні минулого року.

За словами Миколи Галева, голови Комітету прихильників УКУ в Ню–Йорку, акції для збору коштів на потреби УКУ відбувалися у Ню-Йорку тричі за три роки, і останнього разу ця акція принесла найбільший результат – було одноразово зібрано 303,040 дол.

Як зазначив Джон Курей, президент фонду Української Католицької Освітньої Фундації у Чикаго, зустріч з громадою відбулася в цьому місті 12 листопада і було зібрано понад 150,000 дол., тоді як у Воррені було зібрано 80,000 дол.. Треба зазначити, сказав Дж. Курей, що пожертви для УКУ не приходять виключно під час таких громадських зібрань. Наприклад, були випадки, коли після зустрічі надійшли пожертви в сумі 20,000 дол і навіть більші. Крім того, - наголосив Дж. Курей, - програма доброчинних заходів виходить далеко за межі простого збору коштів. Адже перед їхніми учасниками відкриваються широкі можливості для докладнішого знайомства з діяльністю університету, особистих зустрічей з викладачами та студентами.

Протягом подорожей до Чикаґо та Ню-Йорку о. д-р Гудзяк у виступах перед сотнями прихильників громадського чину наголошував, що очолюваний ним університет має стати місцем плекання майбутньої еліти українського народу. Український Катаолицький університет докладе всіх зусиль, аби стати джерелом яскравого морального світла на всю Україну, - сказав д-р Гудзяк, звертаючись до 270 гостей Українського Культурного Центру у Чикаґо 12 листопада.

– Нам не потрібний ще один пересічний вищий навчальний заклад. Наша мета – домагатися вишколу визначних особистостей, - підкреслив 46-річний ректор УКУ.

Виступаючи у Дітройті, професор Маринович, колишній в'язень сумління, заявив, що десять років, змарнованих ним по совєтських ґулагах, цілковито змінили його світогляд. Зокрема йому довелося пройти випробовування 18-денним голодуванням на знак протесту проти того, що адміністрація в'язниці заборонила йому читати Біблію. От що сказав проф. Маринович, промовляючи у Ворені до 250 слухачів про місію УКУ та про працю в цьому університеті: „Наша мета – не просто вижити, наша мета – й надалі жити заради покладеного на нас великого призначення".

Щойно цими днями проф.Маринович одержав з рук Президента України Віктора Ющенка Орден Мужности (першого ступеня), тоді як Генеральний консул Республіки Польща в Україні Вєслав Осуховський від імені Президента Лєха Качинського нагородив проф. Мариновича, за самовіддану працю в Українській Гельсинській групі, національним орденом.

Ректор УКУ також відрекомендував присутнім представникам дітройтської громади Романа Завійського – 31-річного випускника УКУ, який нині працює над докторатом з теології в Оксфордському університеті в Англії. Випускник Львівської духовної академії (так раніше називався Український Католицький університет) 1999 р., Р. Завійський володіє багатьма мовами, включно з латиною, грецькою, церковнослов'янською, івритом та низкою інших. Його науковим керівником у Оксфордському університеті є Архиєпископ Кентерберійський д-р Рован Вільямс, примас Англіканської Церкви у Великій Британії.

– Для мене справді величезна честь стати сьогодні перед вами, подякувати за вашу щедрість та розуміння покладеної на нас місії, - скзав Р. Завійський у своєму виступі у Варрені.

Адміністрація УКУ вже підтвердила, що в міру зростання університету до читання лекцій та праці в ньому будуть залучатися професори, які, подібно до Р. Завійського, є випускниками УКУ і після закінчення постдокторальних студій плянують повернутися до alma mater на викладацьку працю.

Із загальної кількости випускників УКУ, які виїжджають за межі України для післядипломних студій, 95 відсотків повертають назад в Україну, - зазначив Р. Завійський.

Проф. Мирослав Маринович під час виступу в Дітройті.

„Чому це так? - запитав він, звертаючись до гостей, і продовжив: - Вони повертаються, оскільки глибоко розуміють свій внутрішній моральний обов'язок".

Багато з тих організацій та окремих осіб, які під час усіх цих акцій зложили значні пожертви, вказуючи на причини, які спонукали їх до цього шляхетного чину, спеціяльно виокремили кілька головних мотивів: віра в особливе призначення університету, наявність великої кількости високообдарованих студентів на зразок Романа Завійського, і така ж глибока віра в те, що зібрані кошти знайдуть якомога краще застосування.

„Я прекрасно знаю, якою важливою є справа, що тут про неї говорять, - сказала Аниса Савицька-Мусак, яка спільно зі своїм братом д-ром Юрієм Савицьким, пожертвувала 20,000 дол. під час обіду в Українському Народному Домі в Ню-Йорку 3 листопада. – Йдеться не лише про розбудову національної освіти, йдеться про формування інтеліґентних та видатних українських особистостей".

Також у Ню-Йорку був одержаний внесок сумою 100,000 дол., і то від родини, яка не побажала вказати своє ім'я. Цей щедрий дар підніс одноденні надходження до рекордного рівня. Зазначений внесок уможливив створення фонду досліджень та публікацій про історію руху опору та громадської непокори українців

(Закінчення на стор. 22)

Зліва: Дж. Курей, Микола Галів, член Управи Фундації Орест Кизик.

Президент Українського Інституту Америки Ярослав Криштальський, о. д-р Борис Ґудзяк і о. Юрій Базилевський.

Українська...

(Закінчення зі стор. 20)

немає стабільної академічної групи. У мого колеґи з Національного університету ім. Т. Шевченка всі групи зформовані і фактично єдині на всіх спеціальностях від вересня до червня на п'ять років уперед. А у нас що триместр, то групи міняються, змінюється штатний розклад, навантаження викладачів. Одних запрошуємо, з іншими прощаємося. Ось що таке самоврядність і автономія. Студент, маючи право обирати курси, не замислюється, скільки завдає цим додаткового клопоту. Зате отримує реальну свободу фахового самоформування і становлення. Це лише один приклад, я можу навести їх безліч. Тож самоврядність – не привілей, а тяжка і надзвичайно відповідальна ноша, яка не кожному по силі.

– Пане професоре, вища освіта не завершується маґістерським дипломом. Йдеться про наукову сферу, куди, здавалося б, мали потрапляти найздібніші випускники університетів. Проте маємо чимало прецедентів так званої „проффесури". Звідки вони беруться? Наскільки сучасною є, на ваш погляд, діюча система присвоєння наукових звань і ступенів?

– Як і вся система вищої освіти, ця також дісталася нам у спадок від радянських часів. Систему утворюють трирічний аспірантський і докторантський вишкіл за спеціяльностями у вищих навчальних закладах та наукових інститутах, спеціялізовані ради при науково-освітніх закладах і Вища атестаційна комісія (ВАК) України, що є структурою при Кабінеті міністрів. Вона має давні традиції, їй властиві певні плюси, але значно більше є мінусів. Серед останніх – безвідповідальність вузів за якість свого вищого „наукового продукту". Це сприятливе середовище для лобіювання, навіть для корупції. Мені як голові експертної ради ВАК не раз доводилося бути свідком того, як ця рада ухвалювала одне рішення, а згодом, під тиском поважних осіб, президія ВАК змінювала його (або навіть і своє власне первісне рішення) на протилежне.

Проте, з іншого боку, якщо тепер усім університетам надати право випускати кандидатів і докторів наук, то я не маю сумнівів, що „проффесорів" у нас з'являться сотні. Вихід – у зміні самої системи вишколу, у запровадженні змістовних програм для кадрів вищої наукової кваліфікації, наповнених реальною науково-навчальною і дослідницькою роботою за типом західніх докторських програм (PhD). Там такого немає, щоб після двох куцих курсів (з англійської мови та філософії) докторант уподовж років (!) втішався „свободою наукового пошуку". Університети на Заході ощадливі і грошей на вітер не викидають. Там докторант виконує дуже щільну програму освіти, проходить крізь густе сито обов'язкових завдань і випробувань, а тому й титулує себе, зрештою, без ортографічних помилок.

Як на мене, то майбутнє – в запровадженні докторських програм за типом PhD з виданням диплома доктора філософії в певній галузі. І цей диплом видаватиме не якась „піднебесна" комісія, а конкретний університет. Тоді всім буде ясно, хто має червоніти за „проффесора", і куди не варто йти по докторський ступінь. Якщо такий ринковий підхід спрацьовує в усьому світі, то чому б не спробувати й нам?

500,000 дол...

(Закінчення зі стор. 21)

у колишньому Совєтському Союзі, - наголосив Дж. Курей.

Нюйоркська Федеральна кредитова спілка „Самопоміч" на користь УКУ зробила два внески: 30 травня - 50,000 дол. та 3 листопада - 25,000 дол.

Що стосується Чикаго, то місцева Федеральна кредитова спілка „Самопоміч" зробила внесок в сумі 15,000 дол.; Heritage Foundation - 25,000 дол.; парафія Української католицької церкви Св. Володимира та Ольги - 20,000 дол. (і це на додаток до тих 50,000 дол., що вже були пожертвувані парафією в 2005 р.); іміґрантська організація UA Group LLC новоприбулих „четвертої хвилі" - 10,000 дол. Слід також відзначити, що Владика Іннокентій Лотоцький оголосив про пожертву в 25,000 дол., одержану від Церкви Кардинала Сліпого.

Осінні заходи з метою поповнення фонду, створеного вже три роки тому, стали вирішальні для зміцнення матеріяльного становища УКУ. Одержані гроші склали більшу частину оперативного бюджету університету, який нині становить суму понад 1,5 млн. дол , - заявив президент Української католицької освітньої фундації Дж. Курей, додавши, що всі поточні витрати на утримання фундації оплачуються особами неукраїнського походження. „ Це означає, що кожний доляр з нових пожертв надходить у пряме розпоряджання університету", - ствердив Дж. Курей.

УКУ – єдиний католицький університет на території колишнього Совєтського Союзу, - підкреслив о. д-р Гудзяк, - і він прагне підвищувати свою репутацію в Україні як науковий заклад, який не має рівних у невтомних змаганнях до щонайвищої наукової досконалости.

„УКУ ніколи не стане занадто великим науковим закладом, і, сподіваюся, це вас не засмутить, - сказав д-р Гудзяк, виступаючи у Чикаґо. – Але він є і завжди буде унікальний. Від польського кордону і до Владивостоку, на всіх теренах колишнього Совєтського Союзу, немає більше жодного католицького університету... Разом з тим університет зовсім не отримує державного фінансування, і це добре, оскільки успіх діяльности буде й надалі забезпечено його фінансовою незалежністю. Кожний з нас має безліч особистих труднощів, ми ці труднощі, серед них і фінансові, можемо обговорювати у сімейному колі, у колі друзів та співпрацівників. Та всі ми можемо міцно спертися на нашу тверду віру і рухатися вперед до здійснення справді великої мети", - такий був підсумок нюйоркської промови о. д-ра Гудзяка.

Докладніша інформація про УКУ англійською та українською мовами загальноприступна на університетському веб-сайті http://www.ucu.edu.ua. Наші читачі можуть також безпосередньо звертатися до фонду Ukrainian Catholic Education Foundation на адресу: 2247 W. Chicago Ave., Chicago, IL60622; тел. 773-235-8462; e-mail: ucef@ucef.org"; вебсайт: http://www.ucef.org Телефонне число UCEF у Канаді: 416-239-2495.

Андрій Нинка

СПОРТ

Міжнародні змагання з копаного м'яча закінчилися перемогою австралійців

СІДНЕЙ, Австралія. – Міжнародні змагання українських команд з копаного м'яча закінчилися перемогою сіднейської команди „Тризуб" у грі з аделаїдським клюбом „Леви" вислідом 4 – 1. Американська збірна зіграла внічию з збірною Велико-Британії (3-3) у фінальних грах, які відбулися 20 січня.

Коли 15 січня розпочалося змагання, фаворитами були збірна США і Великобританії. Вікторіянські „Леви" також змагалися сильно. Кожна команда хотіла дістатися до фіналу. Вирішальною стала гра 20 січня, яка відбувалася за шаленої спеки. Мені здається, що саме суботня спека далася взнаки гостям з-за океану, які змагалися за 3 і 4 місце. Багато вболівальників прийшли підтримати свою сіднейську команду „Тризуб". Голова Громади Кабрамата - Ферфілд Глухан та Ігнатів перед фіналом, на полі, передали організаційному комітетові історичну чашу, яку в 1985 році в Сіднеї на міжнародних змаганнях, в яких брали участь 16 етнічних команд Австралії, виграв клюб „Київ". Глухан під гучні оплески присутніх першим вдарив м'яч.

Переможці змагань з чашею

Тренер „Тризуба" Богдан Савалага після перемоги своєї команди сказав: „Я хочу подякувати всім своїм гравцям. Я впевнений, що „Тризуб" буде розвиватися і кращати. Я грав в клюбі „Київ", а тепер мої два сини Данило й Тім – гравці команди „Тризуб". Всі гравці грають на високому рівні".

Тренер команди з США Ярослав Концоград й Михайло Худяк, тренер команди з Вікторії, сказали: „Ми намагалися максимально викладатися на полі, ми горді за свої команди".

Найкраще сказав про змагання Аллі Ургугарт з Великої Британії: „Таблиця підрахунків показує, що ми не виграли, але вона показує, що ми здобули, знайшли довічну дружбу з усіма гравцями й прекрасні спогади про Австралію й всіх, кого ми тут зустріли! " .

В залі клюбу „Dooleys" відбулося вручення нагород. Передувала програма української пісні, музики й танцю, в якій брали участь танцювальні групи Сіднею „Веселка" та „Заграва", жіночий ансамбль „Суцвіття" (дириґентка Оксана Рогатин-Василик), бандуристка Лариса Буряк та цимбалістка Людмила Воронова. Понад 400 присутніх вітали виконавців концерту гучними оплесками.

Вітальні промови виголосили – Глухан (Громада Кабрамата-Ферфілд), Володимир Войтович (Кредитівка „Карпати" – золотий спонзор змагань), голова СУОА Стефан Романів та ін. До організаційного комітету входили Данило Савалага – голова, д-р Богдан Гузій, Роман Дехніч, Володимир Войтович, Василь й Юстин Сеньки, Богдан Савалага, Марічка Галабурда-Чигрин, Йоанна Саракула, Симон Кужіль, Михайло Ланиця. Переможці отримали золоті і срібні медалі, а Чаша залишилася в Сіднеї... Найкращим гравцем змагання судді вибрали Стефана Полатайка з Вікторіянської команди „Леви". Клюби обмінялися подарунками...

Після вечері ще довго святкували свою перемогу сіднейці під звуки оркестри Мирона Пастуха. Всі футболісти виявилися чудовими виконавцями українських народних танців. Іван Копитчак з американської команди (він з Івано-Франківська) був справжнім акробатом! А Микола Федик, капітан сіднейської команди, вів, тримаючи чашу в руках, ланцюг танцюристів в колі по залі!

Марічка Галабурда-Чигрин

Збірна УСЦАК здобула бронзову нагороду в Австралії

23 січня з Австралії повернулася збірна УСЦАК з копаного м'яча, яка від 14 до 21 січня брала участь в міжнародному турнірі, що його з рамени УСК „Тризуб" – Сидней при тісній співпраці з СУОА (Центральна українська організація Австралії) влаштував організаційний комітет, який очолювали Данило Салавага і Богдан Гузій.

Церемонія відкриття історичної української спортової імпрези відбулося дуже врочисто в клюбовій залі Дому молоді Сиднею (*див. „Свобода", ч. 3*). В ній взяли участь духовенство, провідні діячі українських центральних і місцевих організацій, СУМ і Пласту, українських спортових осередків. Під час цього чудового відкриття і єднання українських спортовців і взагалі українців з різних континентів виступали танцювальні ансамблі „Брати-козаки", „Заграва" і „Веселка", жіночий хор „Суцвіття", інструментальний дует „Люся і Лярися". 15 січня розпочалися ігри турніру.

Кінцева підсумкова табеля турніру:

	точки	ґолі
1. УСК „Леви", Аделаїда.....	12	15:7
2. „Тризуб", Сидней............	7	8:6
3. Збірна УСЦАК................	5	6:10
4. Збірна Великої Британії..	4	8:12
5. УСК „Вікторія".................	1	7:11

Склад збірної УСЦАК в цьому турнірі: Матвій Зєлик, Андрій Панас, Гриць Сергіїв, Андрій Кудрик, Данило Левицький, Роман Головінський, Лесик Миськів (усі з дружини УСВТ „Чорноморська Січ", Ню Джерзі), Марко Гованський і Іван Копитчак (обидва „Крилаті", Йонкерс), Олег Яцишин, Богдан Яцишин, Сергій Молчанович (усі три – з дружини УСК „Україна", Сиракюз). Провідником збірної був Ярослав Консоград („Україна", Сиракюз). Кіра Миськів – медична опіка, Дарія Черниченко – асистентка (обидві „Ч. Січ"). Богдан Бонєвич – опікун інвентаря. В супроводі збірної був теж член управи УСЦАК. колишній довголітній голова УСЦАК Роман Куціль.

В підсумку Міжнародний український турнір з копаного м'яча пройшов на високому рівні.

УСК „Вікторія" замінила дружину з Чернівців, якій в останній хвилині відмовили у виданні візи.

Омелян Твардовський

Вісті з „Тризуба"

Зліва: Михайло Юрчак - менеджер і Тарас Козак - голова від спорту, з чашею чемпіона „Тризуба" за сезон 2005-2006 року.

ФІЛЯДЕЛЬФІЯ. – В УСО „Тризуб" успішно закінчився осінній футбольний сезон 2006 року. На шістьох грищах „Тризубівки" змагалися 25 команд (одна чоловіча й 24 молодіжні). Чоловіча команда закінчила першу половину 2006-2007 сезону на другому місці (7 ігор виграних, 1 програна і 1 – нічия). У грудні на бенкеті „United Soccer League" Пенсильванії, команді, котра виступає в найвищій лізі, було вручено чашу чемпіона за 2005-2006 рік з рекордовими вислідами за 16 змагань. Молодіжні команди складалися з груп гравців від 8 до 17 років (15 хлоп'ячих і 9 дівочих команд). 25-28-го травня 2007 року відбудеться шостий тризубівський відкритий турнір хлоп'ячих і дівочих дружин у віці від 8-ми до 16-ти років. Минулого року в турнірі взяли участь 88 команд. Запрошуємо українські спортові товариства зголосити свої команди.

Роман Лужецький

До сороковин відходу незабутньої курінної Ніни

Ніна Самокіш з подругами „Верховинками“.
Справа: Ольга Івашків, Оксана Кузишин, Ніна, Олександра Юзенів.

В останній день 2006 року закінчилась земна мандрівка св. п. Ніни – людини, всією душею відданої Україні, хоча і народилася вона у Польщі. Батьки Ніни – „петлюрівці", і вона перші роки свого дитинства провела в таборі у Щепйорно, де в тяжких умовах жили роззброєні частини військ Армії УНР. Ці перші роки мали величезний вплив на дитину:вдома в них збирались вояки, старшини й генерали УНР, велись розмови про програні змагання і про надії на світліше майбутнє. Батько її, Дмитро Поторока, учасник обох Зимових походів, був для Ніни зразком до наслідування, а Отаман Петлюра і його оточення викликали в неї і подив і співчуття. Не раз, вже й наприкінці свого життя, говорила, що треба якось розворушити нащадків „петлюрівців", скликати з'їзд, написати і видати спомини, організувати поїздку на цвинтарі в Польщі і т. п.

Середню українську школу закінчила Ніна в Перемишлі, де стала членкинею таємного Пласту. Під час німецької окупації України перебувала у Львові, де стала членом ОУН і була зв'язковою крайового проводу юнацтва ОУН та працювала у підпільному Українському Червоному Хресті.

У 1944 році з батьками виїхала на еміґрацію і опинилась в таборі переселенців у Інґольштаті. Там вийшла заміж за артиста–співака Івана Самокіша, також члена ОУН і учасника Похідних груп ОУН. Переїхавши до Америки, родини Потороків і Самокішів осіли в Трентоні, Н. Дж., де Ніна зі своїм чоловіком, маючи вже троє дітей – Ігоря, Оксану і Романа, стали душею української громади. Ніна, активна в Союзі Українок Америки та Пласті, разом з чоловіком провадила радіопрограму, в якій інформувала слухачів про рух спротиву в Україні, про події в мистецькому світі, переплітаючи все вишуканими творами наших поетів і письменників. Тоді також активізувалась в ОУНз та Середовищі УГВР, а у 1980-их роках стала членом Закордонного Представництва Української Гельсінської Групи. Після раптової смерти чоловіка переїхала з мамою до Ню-Йорку і, незважаючи на важку працю заради хліба насущного, вела широку громадську, пластову і політичну діяльність, зокрема підтримувала тісні зв'язки з політичними в'язнями і дисидентами – шістдесятниками, допомагаючи їм в Україні і тут, в США. Багато з них і досі пам'ятають її теплоту, щедрість, поради.

Довідавшись про смерть Ніни, Рая Мороз так висловила свої почуття: „Царство небесне Ніні, гарній, чесній людині, з добрим серцем, співчутливій, завжди готовій допомогти кожному потребуючому чи тут, на чужині, чи комусь з далекої України.....". Група „ шістдесятників" з України (М. Горбаль, Б. і М. Горині, Є. Сверстюк та інші) прислали сюди своє глибоке співчуття, яке прочитано після Панахиди.

Членкою СУА Ніна стала ще на початку 1950-их років. Завжди з великою пошаною згадувала діячок СУА О. Лотоцьку та Лідію Бурачинську, з якими мала нагоду працювати. Очолювала Відділ СУА у Трентоні та 64-ий Відділ у Ню-Йорку.

Пластуни, зокрема ми, „Верховинки", гостро відчуваємо втрату нашої довголітньої курінної Ніни, що відзначалась бадьорістю, ентузіязмом, оптимізмом, завжди стреміла „до висот", не переносячи пересічности. Будучи на різних постах у вищих проводах Пласту, ставила високі вимоги до пластової праці. Була знаменитою комендантkою численних пластових таборів, вміла зробити їх незабутніми для таборовиків і булави, вносячи в програму різні цікаві елементи та плекаючи між учасниками почуття пластової дружби.

Панахиду за душу Покійної Ніни у похоронному заведенні П. Яреми у Ню-Йорку відправив парох катедри св. Володимира о. Лишик. Покійну прощали: Лариса Зєлик – від куреня „Верховинки", д-р Анатоль Камінський –від ОУН (з) , Дарія Костів – від 64-го Відділу СУА, Микола Галів – від Середовища УГВР та давньої приятельки ще з підпільної діяльности в Україні – Ірини Козак, і кінопродуцент Ярослав Кулинич. Прочитано лист від групи дисидентів в Україні. Численні пластунки – „верховинки" (які прибули на панахиду в пл. одностроях) та всі присутні заспівали традиційне пластове „Ніч вже йде".

Після похоронної відправи у катедрі св. Володимира в п'ятницю, 5 січня, тлінні останки похоронено на цвинтарі св. Андрія Первозваного, в Бавнд- Бруку, Н.Дж.

Над могилою і на поминках ще промовляли Євген Стахів від Середовища УГВР, Ольга Кузьмович, яка згадала про перші роки Ніни у школі в Перемишлі , Стефан Шилкевич – друг Ніни з Трентону, Роман Кузик – родич Ніни, який згадував про вклад Ніни в життя української громади в Трентоні, Олександра Юзенів – приятелька Ніни, яка також прочитала лист-співчуття від Раїси Мороз з Вініпегу. Син Ігор від імені родини подякував присутнім за теплі слова про Покійну і моральну підтримку. Під проводом о. Лишика присутні востаннє заспівали „Вічная пам'ять".

Не стало ще однієї з тих, які розбудовували нашу діяспору та пов'язували її з Україною. Не стало ще одного нащадка „петлюрівців".

О. Юзенів „Верховинка“

* * *

Ніна Самокіш, з дому Полянська, народилася 28 травня 1924 року, була членкинею ОУН від 1941 року, та зв'язковою крайового провідника Юнацтва ОУН Всеволода Лемехи („Бориса", „Осипа") підступно вбитого провокативною спецгрупою НКВД 28 серпня 1946 року. Під час німецької окупації працювала в підпільному Українському Червоному Хресті разом з „Бистрою". Певний час працювала під керівництвом провідного члена ОУН Василя Охримовича. Входила теж в окрему дипломатично-інформаційну службу, що він її створив на початку 1944 року. В Закордонному представництві Української Гельсінської Групи виконувала функції секретаря і фінансового референта, близько співпрацювала, як секретарка, з дисидентом – генералом Павлом Григоренком.

З рамени УГГ та американської фірми-корпорації „Прологу" підтримувала контакти з дисидентськими групами та поодинокими політв'язнями в Україні.

Вічна пам'ять вірній доньці України Ніні Самокіш!

Олександер Панченко,
доктор права УВУ,
м. Лохвиця, Полтавської обл.

Додаток до посмертної згадки про В. Демчука

У посмертній згадці про Володимира Демчука, що була надрукована 19 січня ц.р., необачно пропущено ім'я його дружини Тані (з дому Осадца), відомої професійної української журналістки. Подружжя Демчуки, Таня і Володимир, прожили разом 42 роки взірцевого і щасливого життя. За недогляд прошу вибачення.

Микола Галів

Ділимося сумною вісткою із всіма колишніми членами Пластової Станиці в таборі ДП в Майнц-Кастель (Німеччина), що в неділю, 3 грудня 2006 р. в Мельборні, (Вікторія, Австралія) після довгої важкої недуги, на 74-му році життя відійшла на Вічну Ватру наша дорога, незабутня ПОДРУГА

СВ . П.

НАТАЛКА МОДІЄВСЬКА-СТАХІВ

Наталка була життєрадісною, примірною пластункою і її відхід це болюча втрата для нас усіх.

Висловлюємо наше щире співчуття всім членам Родини.
Вічна Їй пам'ять!

ОКСАНА ТАРНАВСЬКА,
Мельборн, Австралія

Ділимося сумною вісткою, що у вівторок, 23 січня 2007 р., упокоївся в Бозі на 86 році життя наш найдорожчий ТАТО і ДІДУСЬ

СВ. П.

ВАСИЛЬ БОЙКО

ПАРАСТАС за спокій душі Покійного відбувся в п'ятницю, 26 січня о год. 7:30 веч. в похоронному заведенні Ketusky Funeral Home, Manville, N. J.

ПОХОРОННІ ВІДПРАВИ відбулися 27 січня 2007 р. о год. 9:30 ранку з того ж похоронного заведення до церкви св. Архистратига Михаїла, 1700 Brooks Blvd., Manville, N. J.

Тлінні останки були зложені на цвинтарі св. Андрія Первозваного у С. Бавнд Бруку, Н. Дж.

Залишені у глибокому смутку:

син – ВАСИЛЬ з дружиною ЕЛИЗАБЕТ і донькою ДЖЕСИКОЮ
та ближча і дальша родина в Америці і Україні.

Вічна Йому пам'ять!

За мову і зміст посмертних оголошень і подяк редакція не відповідає

Ділимося сумною вісткою, що в Кліфтоні, Н.Дж., США дня 24 січня 2007 р. відійшов на Вічну Ватру

св. п.

пл. сен. керівництва

ВАСИЛЬ МОЧУЛА

Лісовий Архидідько „Цяпусь"

нар. 6 травня 1925 р. у селі Чернегівці коло Збаража.

Член Пласту від 1945 р. у Німеччині. Активний як впорядник юнацьких гуртків та член Станичної Старшини у Міттенвальді, опісля у Пасейку – в додатку довголітній станичний у Пасейку. Також діяльний на крайовому рівні як секретар КПС (дві каденції) та організаційний референт КПС (дві каденції). Особливо активний у сеніораті як Головний Булавний УПС в ГПБ.

Член куренів „Лісові Чорти" від 1946 р., один із засновників Молодої Фамілії, число реєстру 79. Член кодла „Хрищата". Був вибраний до проводу тричі як Калитник МФ та двічі як Канцлер СФ. Вінноситель Срібного і Золотого Арідників.

Висилаємо наші найщиріші співчуття пані Лесі та усій Родині, зокрема рідному братові Лісовому Архидідькові Льонгусові.

Пам'ять про Нього завжди буде з усіма нами, а в Лісовій Примудрості, у Таїнствах Творця усього видимого і невидимого він – вічний.

3-ій курінь УСП і УПС „Лісові Чорти"

Ділимося сумною вісткою, що 3 січня 2007 року відійшов наш найдорожчий МУЖ, ТАТО, ДІДУСЬ і БРАТ

св. п.

МИРОН ОСАДЦА

нар. 27 лютого 1917 р. в с. Малий Ходачків, близько Тернополя в Західній Україні, син о. Михайла Осадци і Ольги з дому Сатурська.

Залишив у смутку:

дружину – БОГДАННУ ОЛЬГУ
сина – РОМАНА з дружиною ДЕБРОЮ
внуків – ЮРІЯ і АНДРІЯ
братів – ЛЮБОМИРА і БОГДАНА з родинами
сестру – ВІРУ і ХРИСТЮ з родинами в Дрогобичі

ПОХОРОН відбувся в Трентоні, Н. Дж., 8 січня 2007 р.

Вічна Йому пам'ять!

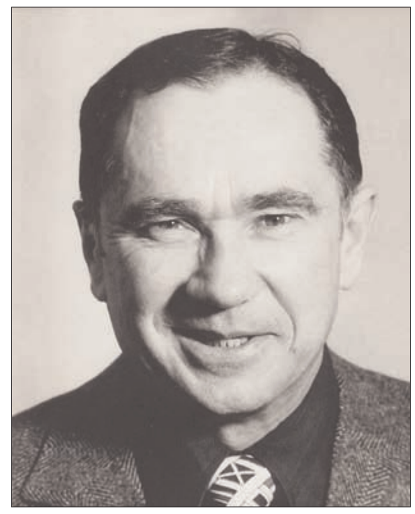
В пам'ять Покійного просимо складати пожертви на Український музей в Ню-Йорку:
The Ukrainian Museum, 222 E. 6th St., New York, NY 10003.

ДОРОГІ ЧИТАЧІ!

Висилаючи посмертні оголошення, просимо подавати числа своїх телефонів.

Оголошення можуть бути оплачені кредитовими картками:
VISA, MASTER CARD або AMERICAN EXPRESS

З волі Всевишнього в понеділок, 22 січня 2007 р. у мирі і спокою відійшов у вічність наш найдорожчий ЧОЛОВІК, ТАТО, ДІДУСЬ, БРАТ і ВУЙКО

св. п.

Проф. Д-р

МИКОЛА ЮРІЙ БОГАТЮК

нар. 2 січня 1926 р. в Тернополі, Україна.

*Професор економії ЛеМойн Каледж, Сиракюз, Н.Й. впродовж 35 років;
*Визитінг професор, Університет Вірджінії;
Інститут Менеджменту „Львів";
Український Католицький Університет, Рим;
*Професор і Декан Факультету Права і Економіки, Український Вільний Університет, Мюнхен;
*Віце-Президент Дорадчої Академічної Ради, Гарвардський Науковий Інститут, HURI;
*Президент Постійної Конференції Українських Студій, HURI;
*Віце-Президент, Наукове Товариство ім. Шевченка в Америці; дійсний член НТШ-А;
*Редактор „Ukrainian Quarterly", „Фенікс";
*Економічний коментатор, Голос Америки USIA;
*Президент Сеньйорату ТУСМ ім. Міхновського;
*Член-основник, Українське Академічне і Професійне Товариство;
*Екзекутивний член управи ООЧСУ;
*Голова, УККА Сиракюз, Н.Й.;
*Вишкільна Рада, СУМА;
*Організація Українських Націоналістів (ОУН), член

ПОХОРОННІ ВІДПРАВИ відбулися в суботу, 27 січня 2007 р. о год. 11:00 ранку в Ukrainian Catholic Cathedral of the Immaculate Conception, 830 N. Franklin St., Philadelphia, PA 19123, а відтак на цвинтарі Св. Марії на Факс Чейсі.

У глибокому смутку в Вірі, Надії і Любові залишились:

дружина - МОТРЯ з КУЛЬЧИЦЬКИХ
сини - д-р ЮРІЙ БОГАТЮК
- д-р АНДРІЙ БОГАТЮК
- д-р ОЛЕКСАНДЕР БОГАТЮК з дружиною ХРИСТИНОЮ
внуки - МИКОЛА, МАРКО, АНЯ
сестра - д-р ОЛЬГА РИБАКІВ та її доньки:
д-р ОЛЬГА РИБАКІВ
д-р ОРИСЯ МАЄРС з чоловіком ДЖЕФ і донькою
братанок - РОМАН БОГАТЮК
швагер - інж. БОГДАН КУЛЬЧИЦЬКИЙ
з дружиною ХРИСТИНОЮ і синами:
д-р ДМИТРО з дружиною МАРСЕЛОЮ і дітьми
інж. БОГДАН з дружиною ЛІСОЮ і дітьми
мгр. ЯРОПОЛК з дружиною МАРТОЮ і дітьми

Вічна Йому пам'ять!